2. Årg. MAJ 1897. Pren.-pris 1:20.

SINIMS LAND

MISSIONSBLAD FÖR "SVENSKA MISSIONEN I KINA".

耶和華以拉

Ebenezer

Es. 49:12, Ps. 111:2.

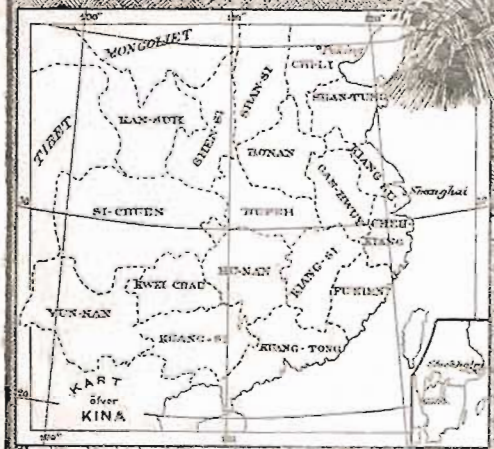

Skulle för HERREN något vara omöjligt? 1. Mos. 18:14.

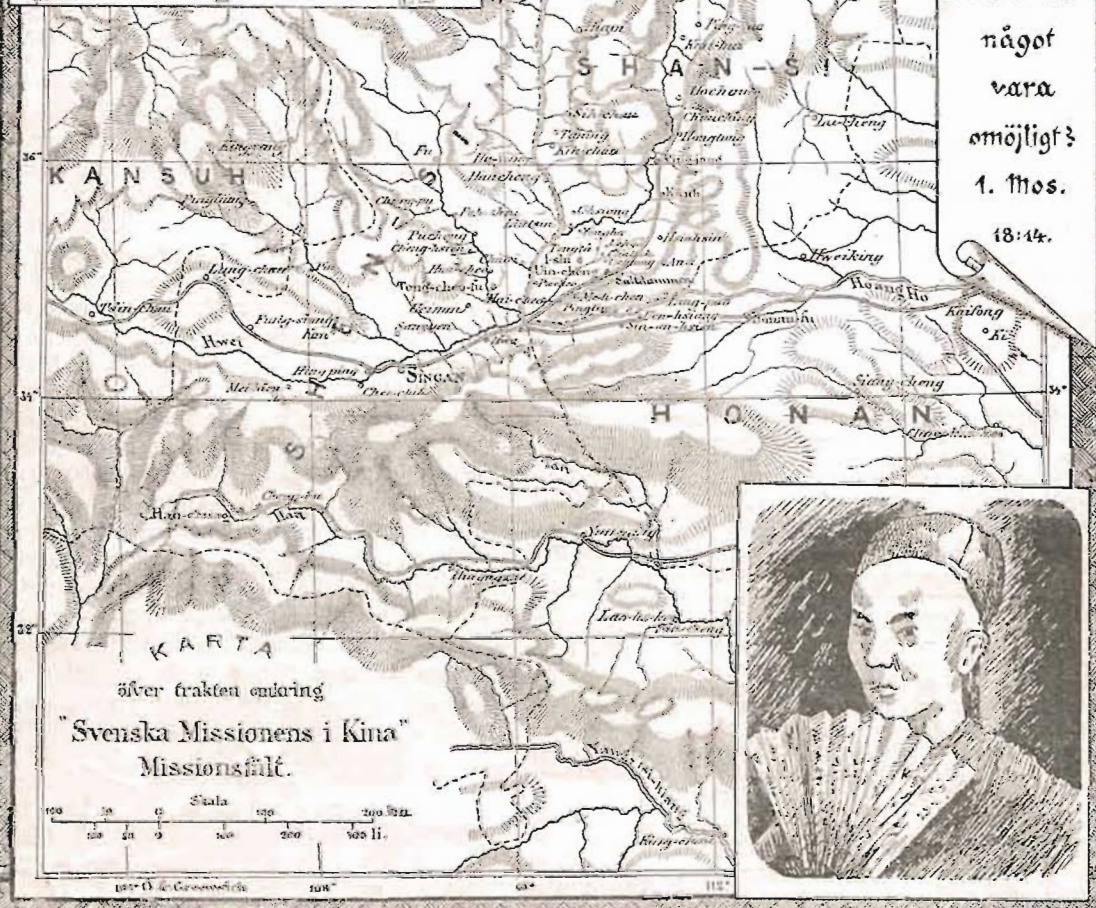

INNEHÅLL:

Redovisning för influtna medel. — Meddelande. — »Då äfven I bistån oss med eder förbön». — Missionens välsignelserika återverkan. — Sång jag är! (poem). — »Svenska Missionens i Kina» uppkomst och utveckling (slut). — Bref från *Hugo Linder*. Från Honan af fru *Howard Taylor*. — Baselmissionen i Kina. — Saknad vid bönemötet. — Porträtt, *Carl F. Blom*.

Kommitténen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Lästmakaregatan 30, 4 tr.
Allm. Telefon 81 56.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina".

O. v. Feilitzen, *kommendörkapten, ordförande,*
H. Berg, *doktor, vice ordförande,*
K. Magnusson, *ingeniör, kassaförvaltare,*
J. v. Holst, *kammarherre,*
Ch. Tottie, *kapten,*
Johannes Rinman.

Josef Holmgren, *sekreterare.*

Missionsexpedition: Lästmakaregatan 30, 4 tr.

All post adresseras till Kommittéen för »Svenska Missionen i Kina», Stockholm.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under april 1897.

N:o		Kr.	ö.
307.	Ryds mfg gen. A. L., Kilanda	50:	—
308.	Onämnd gen. E. B., Ödeshög	5:	—
309.	Insamlade å Kinakort gen. dito	3:	—
310.	Davidstorps arbetsförening gen. A. B., Malmbäck	25:	—
311.	Brummerska söndagsskolan i Stockholm gen. U. S.	73:	70
312.	Sparbössemedel gen. S. A. P., Dannäs	15:	—
313.	Gen. O. E., Vånga, kollekt	6:	2
314.	Fru F. gen. A. P., Lindesberg	10:	—
315.	A. J., Brotorp gen. dito	10:	—
316.	Vänner i Rya till E. Anderssons underhåll gen. dito	20:	—
317.	Aftonhemmets å söder femöresförening till flickskolan i Üin ch'eng gen. A. P.	50:	86
318.	Vänner i Usta gen. J. S.	25:	—
319.	T. E., Söderfors	10:	—
320.	M. L., Kallernäs, Storå	5:	—
321.	G. R.	5:	—
322.	Gen. E. N., Ufnäs, Falun	21:	—
323.	Härberga jungfruförening gen. H. A.	20:	—
324.	Arbetsföreningen i Sandseryd gen. S. E. H.	44:	—
325.	Från en sparbössa gen. dito	21:	—
326.	W. W., Helsingborg	100:	—
327.	G. gen. G. H., Böneryd	2:	—
328.	Mor i Linnekullen gen. dito	2:	—
329.	Böneryds arbetsförening gen. dito	6:	—
330.	Afkastning på ett missionsland. G. A. J., Lilla Sundstorp	10:	—
331.	T. D.	100:	—
332.	C. M.	10:	—
333.	Söndagsskolan i Ateneum gen. K. N.	89:	64
334.	K & J. B., Tranås	100:	—
335.	H. G., Lindamålen gen. K. B., dito	1:	27
336.	Söndagsskolbarnen vid Tullgarn gen. G. N.	5:	—
337.	Ungdomsföreningen Senapskornet, Tullgarn gen. dito	23:	—
338.	K. A., Elianstorp, Finspong gen. O. v. F.	10:	—
339.	Ölstads missionskrets gen. K. O. A., Risinge	50:	—
340.	Ett tackoffer för en älskad sons omvändelse	10:	—
341.	Sparbössemedel från syfören. i Aplerum gen. C. J. O. A.	10:	—
342.	Jungfruförен. »Liljan» gen. A. A., Pingbo	25:	—
343.	F. K. gen. dito	7:	—
344.	K. L—s, Lidköping	5:	50
345.	Undersåkers mfg gen. E. N.	30:	—
346.	Skärfsta syförening gen. E. G.	70:	—
347.	Gen. J. N., Wollsjö	20:	—
348.	W. C., Angelstad	10:	—
349.	En kinafest i Erstorp gen. V. W. H.	30:	—
350.	Aftonhemmet å söder gen. A. P.	2:	02
351.	L. P. J., Skärstad	25:	—
	Summa kronor	1,173:	01

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Man skall utbreda ryktet om din stora godhet, och man skall jubla öfver din rättfärdighet. Ps. 145: 7.

Meddelande.

Till ledamot af kommittéen för »Svenska Missionen i Kina» har invalts herr *Johannes Rinman.*

* * *

»Svenska Missionens i Kina» *10:de årsmöte* hålles Kristi Himmelsfärdsdag d. 27 maj i kyrkan vid Floragatan enligt nedanstående program:

I. Kl. 11 f. m. Inledning af ordföranden.
II. Utdrag ur årsberättelsen af sekreteraren.
III. Föredrag af Pastor Karl Palmberg.
IV. Afslutning.
V. Kl. 2,30 midd. Gemensam middag för Kinavänner.
VI. Kl. 6 e. m. Vice ordföranden.
VII. Kl. 6,30. Pastor Karl Palmberg.
VIII. Kl. 7,15. Afslutning.

Sång på f. m. och e. m. af herr J. Hedengren.

Bibliotek för missionsfältet. Missionär E. Folke har uttryckt en önskan, att för vår mission måtte bildas ett bibliotek af god litteratur, förutom andligt uppbyggglig äfven allmännyttig och vetenskaplig, och har kommittéen ansett sig böra delgifva missionens vänner denna önskan. Det inses lätt, huru betydelsefullt och kärkommet ett sådant bibliotek skulle vara för våra missionärer, som under åratal äro skilda från hemlandet. Hvar och en, som har tillfälle och känner sig manad att tjäna och uppmuntra våra arbetare genom att afstå till dem någon god bok, ombedes därför att insända sin gåfva till *Josef Holmgren,* Lästmakaregatan 30, Stockholm.

* * *

Missionärernas adress är c/o »China Inland Mission»
Hankow,
China,

utom Robert Bergling, som är c/o »China Inland Mission»
Tientsin,
North China.

* * *

Missionskarta

från *J. A. Lindblads förlag, Köping.* Pris 75 öre ex.

Uppfodrad på väf, fernissad, kantad med sidenband på svarta rullar kr. 2: 50. Säljes till förmån för hedna- och sjömansmissionen.

"Då äfven I bistån oss med eder förbön."

(2 Kor. 1: 11.)

Af *Walter B. Sloan.*

Det finnes säkerligen intet i den kristliga verksamheten, hvaröfver vi så oaflåtligen behöfva väckas, som utöfvandet af förbönens verk.

Vi önska afhandla detta ämne i hopp att möjligen kunna uppväcka till mera bön för Guds verk bland hedningarna. Men innan vi hafva lärt att bedja så, att vi erhålla svar angående de angelägenheter, som röra vår omedelbara omgifning, är det förgäfves vi tänka, att vi skola hafva makt med Gud, då det gäller förhållanden, som äro oss mera aflägsna. Vi vilja därför först betrakta bönen i allmänhet och sedan dess uppgift, särskildt med afseende på världens evangelisering. Det ligger en djup sanning i det yttrandet: »Bön styrer den arm, som styrer världen».

Huru ofta har det ej kommit i dagen efter det en stor väckelse gått fram öfver en trakt eller ett nytt missionsfält öppnats, att det funnits något Guds barn, som troget väntat på Gud och af honom utbedt just de välsignelser, som han sedan på ett uppenbart sätt skänkt.

Aposteln Paulus talar i sina epistlar upprepade gånger med de starkaste uttryck om det sätt, på hvilket han bad för deras andliga väl, hvilka han hade fått vara ett medel att föra till Kristus. Och hans uppmaningar till dessa omvända, att de skulle förena sig i bön för honom, visa oss, huru djupt han kände, att framgången af hans egen underbara mission var beroende af de böner, som andra i sin ordning skulle frambära för honom. Då han skref till de kristna i Rom, hvilka han ännu icke hade besökt, säger han: »Men, mina bröder, jag förmanar eder vid vår Herre Jesus Kristus och vid Andens kärlek, att I tillika med mig kämpen i edra böner för mig till Gud.» (Rom. 15: 30.) Att bedja för våra bröder kan icke vara ett arbete, som vi må företaga eller lämna åsido alldeles som vi själfva behaga.

Förbönen är en ovillkorlig plikt. Att bedja för våra bröder är något, som vi äro dem skyldiga för Kristi skull, och Andens kärlek skall vara den tvingande makt i våra hjärtan, hvilken drifver oss att kämpa för dem i bönen. Men vi skola endast då vara i stånd att framhärda i bön, då vi hafva förvissning, att våra böner äro hörda och att vi verkligen erhålla svar från Gud.

Detta föranleder oss att betrakta de i Guds ord angifna villkor, på hvilka han säger sig vilja besvara våra böner. De sammanfattas i vår Herres egna ord: »Om I förblifven i mig, och mina ord förblifva i eder, allt hvad I viljen skolen I bedja, och det skall ske eder (Joh. 15: 7). Vårt lif måste vara ett lif i verklig hjärteförening med Herren Jesus, i annat fall kunna vi komma till Gud med många böner utan att få någon visshet om svar eller någon verklig egen lifserfarenhet af, att Gud hör bön.

Om vi skola kunna kämpa med Gud, så att vi vinna, då måste en enkel och sann gemenskap med Herren Jesus vara vårt normala lif. Hans ord måste förblifva i oss. Endast på detta sätt kunna vi känna Guds sinne och rätt förstå, hvad vi skola bedja om. Vi komma nu till bönen, särskildt i dess förhållande till den yttre missionen. Vi måste vara fast öfvertygade, att bönen är vårt verksammaste vapen mot mörkrets makter — att vi endast genom den kunna segra öfver de fruktansvärda svårigheter, som vi hafva att möta, då vi söka bringa evangelium till hela skapelsen. Hvad böra vi då bedja för?

1. För missionärerna.

Vi hafva alltför länge betraktat dem såsom idealmänniskor, hvilka med visshet skola taga saken på allvar, äfven om andra skulle kallna af och blifva likgiltiga. Vi se på det offer de göra, då de gå ut, och taga för gifvet, att de skola följa själfuppoffringens grundsats i det dagliga lifvets detaljer. Vi tro kanske, att lifvet i ett hedniskt land långt bort från civiliserade förhållanden skall vara befriadt ifrån de världens frestelser, som här draga ned vanliga kristna. Huru är verkliga förhållandet? Jo, att *missionärerna äro män och kvinnor med samma böjelser och frestelser som vi själfva.*

Genom den ständiga beröringen med hednisk likgiltighet äro de i fara för att själfva blifva likgiltiga. De finna snart, att då de öfvergåfvo sina hem för att gå ut till främmande land, lämnade de icke världen bakom sig, och de äro i det dagliga lifvets förhållanden frestade att skona sig själfva, ehuru det första steget på deras väg var förbundet med uppoffring. Dessa fakta måste vi komma ihåg samt bedja, att missionärerna måtte blifva bevarade i allvar, ödmjukhet och själfförnekelse samt befriade från den närvarande onda världens makt.

Långt ifrån att en missionärs lif skulle vara ett jämförelsevis lätt lif, såsom kanske någon tror, har han i stället att angripa den onde själf på hans egen mark. Den ständiga beröringen med människor, hvilkas lif äro uppfyllda af synden i dess mest vederstyggliga gestalt och hvilka äro vana att tänka ringa om densamma, kan lätt försvaga missionärens egen känsla af afsky därför. Att dag för dag framhålla Guds sanningar för dem, som äro ytterligt likgiltiga därför, kan komma missionärens egen förtröstan till deras kraft att vackla. Och då han ser dessa massor af människor, som utan att mottaga evangelii budskap gå in i evigheten, frestas han att ifrågasätta verkligheten af Guds domar. Visserligen behöfver missionären att i bönen bäras af dem, som hafva makt med Gud. Han behöfver blifva bevarad i ständig gemenskap med den lefvande, uppståndne Frälsaren, han behöfver erfara, att evangelii sanningar ständigt på nytt blifva friska och kraftiga för hans eget hjärta. Den Helige Ande kan på ett härligt sätt göra honom delaktig af dessa välsignelser. Men Anden kan endast verka detta såsom svar på Guds folks förböner.

2. För de kristna, som hafva uttagits från hedningarna.

Om vi vilja bedja för dem, måste vi älska dem. Och detta kunna vi äfven, fast vi aldrig se eller äro i beröring med dem. Då vår kärlek till Kristus är djup och sann, är det lätt att älska alla dem, som

äro hans. Men vi måste äfven förstå, hvilka deras särskilda behof, svårigheter och faror äro, om vi skola kunna på ett verksamt sätt bistå dem i bön inför Gud. Det måste vara klart för oss, att om den hedniska omgifningen är hindrande för missionären, så är den det i oändligt mycket högre grad för den infödde kristne. Han har vuxit upp i denna besmittade atmosfer, och han kan icke på en dag blifva fri från följderna af alla gamla vanor, då han ännu måste lefva i ständig beröring med sin förra omgifning. Han saknar allt hvad vår tidiga uppfostran i kristlig sanning och moral har gjort för oss, och hvem af oss kan uppskatta, huru mycket detta innebär! Bibeln måste nu läras af ett sinne, som aldrig haft någon förberedelse för att kunna fatta dess underbara sanningar. Låtom oss till sist komma ihåg, att lidande och förföljelse icke blott äro tomma ord för den från hedendomen omvände. Någon gång händer det, att hustru, barn och hem måste uppgifvas för Kristi namns skull. Ofta få de äfven utstå svåra kroppsliga lidanden, och hvad de muhammedanska kristna angår, har deras bekännelse af Jesus mången gång medfört förlusten af deras lif. Hvilket *bönens verk ligger här öppet* för oss, hvilkas lif äro jämförelsevis så rika på förmåner!

3. För hedningarna.

Hvar och en af dem har rätt att få höra evangelium. Huru väl behöfva vi icke bedja, att Gud måtte snarligen kalla ut missionärer. När evangelium predikas, måste det ske i den Helige Ande. Han ensam kan göra predikan verksam till hedningarnas frälsning. För hvarje dag bringas evangelii budskap till en mängd människor i hednaländerna. Låtom oss då dagligen vänta, att Gud skall låta sin välsignelse åtfölja det uttalade ordet. Det är godt, att vårt intresse riktas på någon särskild del af missionsfältet och att vi så mycket som möjligt söka lära känna detsamma för att i bönen kunna frambära dess angelägenheter inför Gud och iakttaga de svar Gud gifver. Men »åkern det är världen», och vi behöfva, att våra hjärtan vidgas, så att de kunna rymma den. Huru stort är Guds frälsningsråd, uttryckt i de orden: »till dess hedningarnas fullhet har ingått» (Rom. 11: 25). Detta är ej en fråga, som vi hafva att spekulera öfver, utan omfatta till vår tros stärkande i dessa underbara dagar af välsignelse, då »hedningarnas fullhet» allt mer närmar sig.

Må detta hans ord förblifva i oss och så fatta oss, att vi därigenom drifvas att kämpa med Gud i bönen, på det att de mörkaste platserna i hednavärlden snarligen må få se skaror af människor afgöra sig för Herren.

Missionens välsignelserika återverkan.

En numera afliden pastor i Tyskland berättar: För mer än 50 år sedan tjänstgjorde jag såsom ung präst i en tämligen betydande stad. Jag var på återväg efter att hafva aflagt ett besök hos min far, som bodde i en annan del af landet. Jag färdades, såsom då ofta var vanligt, till häst. Det var lördag, och följande dag skulle jag predika i min församling. Då inträffade, att min häst förlorade en af sina skor. Jag hade ännu tämligen långt igen till mitt mål och nödgades därför uppsöka en hofslagare. Jag kom så att stanna vid ett obetydligt värdshus vid landsvägen. Hofslagaren fanns icke tillstädes utan måste uppsökas, hvarigenom min vistelse åtskilligt förlängdes, så att mörkret hindrade mig att denna afton fortsätta min färd. Jag fogade mig i omständigheterna, lät servera mig mat och bad om någonting att läsa. Jag tänkte därvid närmast på det slags underhållande lektyr, som vanligen är att finna på dylika ställen. Men värden, som var en allvarlig man och som fått reda på min ämbetsställning och med anledning däraf förmodade, att en religiös skrift skulle vara mig angenäm, tog fram en utaf sina egna böcker. Det var en årgång af en missionstidning. Detta var nu just icke efter min smak, men då jag icke ville öppet tillstå det, gaf jag mig till freds och började verkligen att läsa däri. Hela saken var för mig då fullkomligt obekant. Jag hade icke i hela mitt lif brytt mig det ringaste om hednamissionen. Här fann jag nu några intressanta bref från missionärer, hvari de gåfvo helt gripande redogörelser för sina umbäranden, lidanden och utståndna förföljelser för Kristi och evangelii skull. Jag var alldeles häpen. Jag kunde icke fatta det. »Huru är det möjligt», sade jag till mig själf, »att dessa män kunna så beredvilligt och med glädje påtaga sig och lida sådant?» Förvisso måste här finnas drifkrafter och bevekelsegrunder samt en uthållighet i lidande, hvarom jag icke har en aning. Jag är verkligen en främling på detta område, och dock skulle jag vara en Kristi kyrkas tjänare!»

Detta var en pil ifrån Herren i mitt samvete, som där i ögonblicket sträckte mig till marken och lärde mig inse tomheten och ihåligheten i mitt lif och min verksamhet, min otacksamhet mot Gud, min oduglighet för hans tjänst och den fara hvari jag sväfvade att falla under hans dom. Jag tillbragte en fullständig sömnlös natt — omöjligt att finna någon hvila. Ju mer jag tänkte öfver hvad jag upptäckt, desto mer kände jag mig usel, förkastlig, förlorad. Af hjälp och räddning såg jag intet spår. Väl såg jag min synd, men icke min Frälsare. Och dock kände jag det, som skulle jag icke för allt i världen hafva velat utbyta denna nyvunna självkännedom med alla dess smärtor och kval mot min förra okunnighet med dess falska frid. Och så återvände jag följande morgon med krossadt hjärta till mitt hem, i det jag så till vida blifvit en annan människa, att jag med den blindfödde i evangelium kunde säga: »Ett vet jag, att jag var blind, men nu ser».

Emellertid såg jag blott, att jag var på en orätt väg. Jag famlade efter ljus, men fann intet. Så gick jag omkring som en blind och sökte efter någon som kunde fatta mig vid handen och föra mig till rätta, men jag fann ingen hjälp hos människorna. Några af de s. k. väckta i mitt grannskap visade mig stort deltagande. De gjorde för mig allt hvad de kunde, men detta hjälpte icke mig. Hvad skulle jag nu göra? Blott ett återstod. Jag anropade Herren i min nöd

och bad honom vägleda mig, och se, han gjorde det. Ty i ensamheten i min studerkammare med ingen annan ledsagare än min länge försummade bibel fördes jag af sanningens ande själf för Jesu skull till sanningen, sådan den är i Kristus, och jag fann i tron denna ljufva frid, som nu i femtio år varit min saliga lott.

Svag jag är!

Herde god, tag hand om mig,
led mig på din viljas stig,
tryck mig till ditt hjärta!
Gif mig lefva till ditt pris,
hamna sen i paradis,
ej min krona mista!

Svag jag är, o, Jesu kär!
Mig på dina skuldror bär,
tröttad fot vill slinta.
O, hur ljuft då tro på dig,
du, som ständigt älskat mig,
är densamme evigt!

Sjunga lär mig om din nåd,
tala om ditt frälsningsråd,
medan dagen varar!
Snart mitt lif förunnei är,
pilgrim icke bofast här,
nej, han endast gästar!

T. D—n.

„Svenska Missionens i Kina" uppkomst och utveckling.

X.

Forts. från november.

Men söken först Guds rike och hans rättfärdighet, så skall allt detta därjämte tillfalla eder. Matt. 6: 33.

Och min Gud skall, efter sin rikedom, fylla alla edra behof i härlighet i Kristus Jesus. Fil. 4: 19.

Af himlarna prisas dina under, Herre, och i de heligas församling din trofasthet. Ps. 89: 6.

Och din trofasthet är rundt omkring dig. Ps. 89: 9.

Innan vi afsluta denna artikelserie om »Svenska Missionens i Kina uppkomst och utveckling», är det på sin plats att säga något om den ekonomiska sidan. I vår förra uppsats berättade vi, huru den ena expeditionen efter den andra ankommit till Kina, men dessa sändningar såväl som arbetets utveckling där ute hafva kräft medel, och hvarifrån hafva dessa kommit? Vi kunna obetingat svara: från Herren.

Före Folkes afresa från Sverige 1886 föreställde någon af hans vänner honom, huru ovisligt och öfvermodigt det var af en ung man att gå ut på missionsfältet, utan att något missionssällskap stode bakom och underhölle honom. Till detta svarade E. Folke: »Att jag står här nu är ej mitt öfvermod och ej mitt stora mod utan Herrens nåd ensamt. Det är ej mänskliga teorier jag stöder mig på, utan den lefvande Gudens ord». Och har Folkes tro i detta afseende kommit på skam? Alls icke! Herren har säkerligen gjort mycket mera, än hvad Folke hoppades. Och sådant är ju hans handlingssätt af ålder. Han gör vida mera, än hvad vi kunna bedja eller tänka. Hans trofasthet är stor.

Den första gåfvan till Erik Folkes mission inkom den 5 juni 1887. Den utgjordes af femtio kr. och var från en vän i Dalarne. Sedan dess har kassan för denna mission aldrig varit tom. Den har ej varit så

Carl Fredrik Blom

stor, men Herren har välsignat det lilla i sådan grad, att då alla behof varit fyllda, har alltid något funnits öfver, alldeles som då Herren bespisade fem tusen män utom kvinnor och barn med fem bröd och två fiskar. När de ätit och blifvit mätta, fanns det tolf korgar öfver. Detta måtte hafva varit en underbar läxa för Andreas, som sade: »Här är en pilt, som har fem kornbröd och två fiskar, men hvad förslår det ibland så många». Under de tio år missionen ägt bestånd, hafva äfven vi fått våra läxor, och vi hafva skådat Herrens härlighet gång efter annan.

Under första verksamhetsåret inflöt det kronor 2,993: 94, och året därpå steg inkomsten till kronor 5,098: 33. Sedan dess har den gått upp till femton, tjugo, trettio och trettiofem tusen kronor.

Gåfvorna hafva kommit från personer ur olika samhällsställning och af olika ålder. Små barn och åldringar på 80 à 90 år hafva framburit sina tackoffersgåfvor till Herrens altare. Jungfru- och ynglingaföreningar hafva visat ifver och flit att understödja arbetet genom sina bidrag. Korteligen, gamla och unga, förenade i Jesu kärlek, hafva genom Kristi Ande manats att samverka för evangelii utbredande bland

Kinas folk, och för detta syfte hafva de af rättsinnigt hjärta frivilligt gifvit sina gåfvor till våra missionärers underhåll. Dessa gåfvor hafva varit af olika värde, från tio öre upp till tusentals kronor. Några enskilda exempel på huru Herren försett skola säkert glädja våra vänners hjärtan; de anföras endast i det syftet, att Herrens trofasthet må prisas i de heligas församling.

En gång fingo vi ett testamente efter en liten flicka, som den gode Herden tog hem till sig, det var på 38 öre. Det var ingen stor summa, det är sant, men våra hjärtan gladdes dock innerligt däröfver. Sedan hafva vi fått emottaga flera testamenten efter små bärgade lamm. Somliga hafva lydt på några kronor.

Från en fader i Småland emottogo vi tvenne gåfvor under omständigheter, som djupt rörde våra hjärtan. Denne fader hade två söner. Den äldre insjuknade och dog. Fadern öfverlämnade då sonens sparbanksmedel, en rätt stor summa, till missionen. Några veckor därefter fingo vi ett nytt bref från samme fader, däri han berättade, att Herren tagit hem äfven hans andre son. Det var så tomt efter de båda barnen, men då Herren tagit dem, ville han söka att icke klaga. Han underrättade oss, att äfven denne sons sparbanksmedel skulle lämnas till missionen, så snart de utfallit, och tillade sedan: »Gud skall gifva min lilla gosse en kines i himmelen för dessa penningar.»

En liknande händelse tilldrog sig i en annan trakt af Småland. Fadern, som förlorat sin son, uppsökte vårt ombud och öfverlämnade till honom sin sons sparbanksmedel, hvilka han önskade skulle tillfalla missionen.

En äldre man framförde sitt ärende i följande ordalag: »Då jag gick på gatan, kände jag en så stark maning att gå upp och lämna något till missionen, jag har aldrig förr lämnat något till eder mission».

Efter några månader kom samme broder tillbaka. Sedan han gjort några frågor, huru det gick missionen, sade han: »Jag har ett litet ärende från en vän, det är en gåfva till missionen», och därpå framlämnade han 200 kr.

En dag kom en vaktmästare, som Herren manat att gifva ett tackoffer. Det var 100 kr. Hans ansikte strålade af glädje att få lämna detta för främjandet af Guds verk bland Kinas folk.

En åttiotreårig fru infann sig en dag på missionsexpeditionen för att aflämna ett tackoffer åt Herren Jesus, emedan han löst henne åt Gud med sitt blod. Hon älskade honom innerligt och hoppades snart få skåda honom ansikte mot ansikte.

I början af maj 1892 ankom ett bref ifrån Wiesbaden i Tyskland, innehållande 200 mark. Från hvem det var veta vi icke. Den närslutna skrifvelsen lydde: »Att användas för Svenska missionen i Kina». Intet namn. Det var från Herren.

En annan dag medförde posten ett bref. Det öppnades och innehöll en tusenkronesedel. Ingen upplysning hvem gifvaren var följde. Endast följande ord stodo anförda: »Och han sade dem ock en liknelse, huru de alltid borde bedja och icke förtröttas». Luk. 18: 1.

Ett annat bref åter innehöll 400 kr. jämte dessa ord: »Edra önskningar vare kunniga inför Gud i allt».

Från Finland kom en dag likaledes från okänd gifvare en remissa: »Ur Guds rika förråd» 500 kr.

1892 skulle vi sända ut åtta missionärer till Kina. Vi hade ganska mycket penningar i kassan, och ingen af oss hyste någon fruktan för att det ej skulle räcka. Men Gud såg, att mera behöfdes, och han sände det i rätt tid. Två dagar innan biljetterna skulle betalas kom ett bref från en broder, hvilket hade följande lydelse: »I stillhet och förtröstan skall eder styrka vara. Es. 30: 15.

»Min hustru och jag önska gifva inneslutna 1,000 kronor i postremissväxel till »Svenska missionen i Kina», men vi vilja vara okända, hvarför i redovisningen torde insättas 'från onämnda vänner till Kinamissionen'. 2 Krönikeb. 32: 7, 8.»

Då missionär E. Folke för tre år sedan var på besök i hemlandet, kom han att nämna i ett föredrag, att i Üin-ch'eng missionen skulle behöfva ett gatukapell, som låge vid trafikerad gata, där de kunde predika hela dagarna för folket, och ansåg han, att ett dylikt kapell skulle kosta cirka 1,000 kr. En af åhörarne fick en ingifvelse i sitt hjärta, han gick hem med fattadt beslut och upprättade strax därefter sitt testamente, däri han förordnade 1,000 kr. till ett gatukapell i Üin-ch'eng. Icke långt därefter afled testamentsgifvaren, och medlen sändes till Kina för två år sedan.

Vid sin konferens i Üin-ch'eng i febr. 1895 beslöto bröderna att öppna fem nya stationer. Hvarifrån medlen skulle komma för de ökade utgifterna visste hvarken de eller vi. Knappt hade underrättelsen därom ingått — i kommittéen hade man ej öfverlagt något om saken — förrän en broder underrättade, att han kände sig af Herren manad att lämna en större penningesumma till nya predikolokalers öppnande, ty han trodde, att efter kriget med Japan skulle kineserna vilja lyssna till evangelium. Under bön till Gud hade han blifvit viss om, att han borde lämna denna summa till Kina. Det var 4,500 kr.

Så fort behofvet blef kändt — ja alla bröderna hade ej ens fått reda på detsamma — blef det uppfylldt.

Från Herrens hand var det. *Hans trofasthet prisas i de heligas församling.*

Då talade med hvarandra de som fruktade Herren, och han gaf akt därpå och hörde, och en minnesbok vardt skrifven inför hans ansikte för dem, som fruktade Herren och tänkte på hans namn. Mal. 3: 16.

Bref.

Hai-cheo i jan. 1897.

Älskade missionsvänner! Fridens hälsning!

Syskonen Tjäder ha kanske ej skrifvit om, huru vi tillbragt julen i Hai-cheo, hvarför jag vill berätta litet därom.

Vi ha haft riktig nordisk jul denna gång. Strax före julafton började nämligen ett härligt snöfall, som höll på

andar, har under en tid dagligen besökt oss. Genom enkel tro på Jesusnamnet är han nu nästan alldeles återställd, lofvad vare Herren! Han kan nu gå omkring, tala och läsa, lider mindre och blir dag för dag mer lugn och stilla. Det är riktigt rörande att se honom gå ibland oss. Han tyckes finna hjälp af att endast få vara på platsen och går blott hem till måltiderna och till natten. Under flera år tillbaka har han icke vetat om frid eller stillhet för hvarken själ eller kropp. Stackars Kong Ta Ko — må Herren fullständigt få frälsa honom!

På Shafloden, Honan.

Det är afton, och vi hafva ankrat ute på den mörka floden med vår stora last- och passagerarebåt. Under det jag skrifver, hafva männen fram i fören, sedan de slutat sin aftonmåltid, bedt Howard hålla aftonbön med dem. De tyckas alla så intresserade af evangelii budskap, från och med kaptenen och hans gamle fader till den yngste skeppsgossen ombord. Kaptenens unga fru är icke mindre intresserad. Hon är en stilla, mild, ung kvinna och har en liten söt sju års flicka, som tycker mycket om att hälsa på i vår hytt.

Detta är tredje dagen vi varit ombord, flytande sakta nedför floden. Det skulle roa eder att se vår hytt — detta lilla mörka, trånga hål, som vi finna så fint och bekvämt. Jag undrar, hvad ni skulle säga om kackerlackorna, som springa omkring öfverallt, om det låga rundade taket, som på den högsta punkten ej tillåter oss stå upprätt, om bädden — liksom allt annat — på golfvet, och de små fönstren, så lågt ned, att man måste lägga sig på golfvet för att kunna se ut. Det är ett litet lustigt tillhåll, men rent och lugnt, vi tycka mycket om det och känna oss redan stärkta af den friska luften.

Cheo-kia-keo.

I går afton anlände vi hit men kunde ej gå i land förrän i dag på morgonen. Det är godt att åter vara i ett af våra hem — vi hafva intet verkligt hem, utan flytta ständigt omkring.

Allt tycks här vara godt och väl med våra kristna.

* * *

Howard är åter borta på två till tre veckor. Förra fredagens afton ankommo vi hit från Ch'en-cheo i tanke att få tillbringa en fjorton dagar bland de kristna i denna krets, som just nu äro utan pastor. Howard är för närvarande ansvarig för tre stationer så väl som superintendent för C. I. M:s arbete inom provinsen.

Vi hade knappt varit här en timme, när en budbärare anlände med underrättelse, att broder Conway var illa sjuk och bad Howard genast komma. Vi stannade uppe till efter midnatt för att ordna för hans resa så väl som för det arbete, som måste utföras under hans frånvaro. Han afreste i daggryningen med sin kärra och mulåsnorna. Detta var nära en vecka sedan, och ännu på två eller tre dagar kunna vi ej få några underrättelser. En lång tid att vänta, när det gäller en sjuk.

Howards arbete såsom läkare försvåras mycket genom de täta resorna. Just nyss anlände t. ex. en rik dam från en stad fem dagsresor härifrån för att opereras för starr. Hon har hyrt ett hus och slagit sig ned för att invänta doktorns återkomst.

Baselmissionen i Kina

firade den 28 mars sitt 50:de års-jubileum, och skulle detta högtidlighållas på alla stationer. Det var nämligen den 19 mars 1847, som grundläggarne af denna mission, Würtembergaren *A. Lechler* och svensken *Teodor Hamberg*, landstego i Honkong. Redan 1854 kallades pastor Hamberg att ingå i sin Herres hvila. Sorgen öfver hans död var stor. 1858 reste Lechler hem till Tyskland för att erhålla någon hvila efter de 11 åren af ansträngande arbete, och härmed afslöts den första perioden af Baselmissionens verksamhet i Kina, hvilken bäst kan skildras med dessa Pauli ord: »Ofta har jag varit på resor, i fara på floder, i faror för röfvare, i fara för landsmän, i faror för hedningar, i faror i stad, i faror i ödemark, i faror på haf, i faror bland falska bröder».

Den andra perioden i missionens historia omfattar ungefärligen åren 1859—1878. Detta är den egentliga tiden för arbetets fasta grundläggning.

Den tredje perioden räknas från 1879 till innevarande tid. Under denna hafva flera nya stationer tillkommit och församlingarna utvecklats till inre självständighet. Välsignelsen af de 50 årens arbete kan ju icke med siffror framställas. Dock må de yttre resultaten angifvas. På 13 hufvudstationer och 32 utstationer arbeta 24 europeiska och 4 infödda missionärer, understödda af 107 infödda predikanter och lärare samt 7 lärarinnor. Församlingarna räkna tillsammans öfver 4,000 medlemmar, och i omkring 60 skolor undervisas 1,200 lärjungar.

Här i Stockholm högtidlighölls dagen af Fruntimmersföreningen för Kinamission med föredrag af rektor *Fr. Lundgren* på K. F. U. K:s lokal öfver Jer. 23: 29.

Saknad vid bönemötet.

»Icke öfvergifvande våra egna sammankomster, såsom somliga hafva för sed.»

Hvem saknade mig vid bönemötet? Min Frälsare, ledaren af mötet, mina vänner i Kristus, mina medarbetare i det stora verket för världens evangelisering och Kristi kyrkas helgelse.

Hvad saknade de? De saknade min person på dess vanliga plats, min röst i sången och mitt deltagande i glädjen och uppbyggelsen.

Hvad förlorade jag? Jag gick miste om Guds välsignelse, nådesyskonens kärleksfulla hälsningar och den heliga frid, som är utlofvad för dylika stunder.

Hvarför utebli jag? Jag glömde af mötet eller var för mycket upptagen af detta lifvets mångahanda och tyckte det vara alldeles nog att bevista den offentliga gudstjänsten. Eller — för att säga sanningen rent ut — jag var i ett bedrövligt själstillstånd. Ljum och liknöjd hade jag bedröfvat Guds Helige Ande och ville ej komma under det allvarliga men ljufva Andens inflytande, som förnimmes bland de bedjande. Min enskilda bön var förfärande kall och liflös.

För Jesu skull, hvilkens dyra namn blir förhärligadt vid våra bönemöten; för mina vänners skull, som kunna för evigt gå bort från Herren genom mitt dåliga exempel; för församlingens skull, hvars framgång beror på bönen; för min egen själs skull vill jag i framtiden, därest ej Gud lägger hinder i vägen, aldrig mer *saknas vid bönemötet.*

Stockholm, P. Palmquists Aktiebolags Boktryckeri, 1897.

ett par dagar, kulminerande i en duktig snöyra och efterlämnande en bitande köld: 10 grader. Det var skönt och härligt i *vårt* tycke att se vinterdagar som dessa, då den väldiga bergskedjan låg som ett alpland och då sjöarna på båda sidor om staden bjödo på den präktigaste spegelblanka skridskois. Hade man blott varit nog förståndig att taga sina skridskor med sig till Kina!

Men för kineserna, som ej äro vana vid så stark köld, voro dessa dagar en hård tid. Många fattiga ha ej råd att elda mera än för sin torftiga matlagning; dock gick det väl ändå an för dem, som hade ett hus att bo i och ett täcke att hölja öfver sig under natten. Värre var det för de stackars tiggarna. För att väcka så mycket medlidande som möjligt gå de särskildt vintertiden eländigt klädda; ofta består deras dräkt af trasor af säckar o. d., fastbundna med snören på armar och ben. Afgudatemplen utanför städerna äro deras privilegierade nattlogis, och där sofva de på litet strå eller ris på golfvet. Nu fröso många ihjäl; jag såg en ligga död på gatan; utanför staden såg vår evangelist i ett tempel tre stycken till hälften uppätna af hundar. Broder Tjäder undrade, om vi skulle bjuda tiggarne att logera i opiumasylgården, men vi fruktade, att de skulle tända eld på huset eller göra något annat ofog, och dessutom skulle man jämt få stadens alla fattiga öfver sig, och mången missionär har sorglig erfarenhet af, hvad det vill säga. Det är ofta, som man här ute måste låta förståndet vägra en hjälp, som hjärtat manar att gifva.

Emellertid, julaftonen var inne, och vi samlades, syskonen T. och jag, på e. m. omkring kaffebordet, som syster Tjäder dukat så »smakfullt» och hemtrefligt som möjligt. Så tändes granen, ett cypressträd, som br. Tjäder och jag varit ute och huggit för söndagsskolfesten, och så sjöngo vi af hjärtans lust »Hell dig, julafton, härliga, klara». Den öfriga delen af julaftonen tillbragtes äfven i julstämning, d, v. s. med läsning af jultexterna och med genomgående af julminnen från gamla hemmet o. s. v.

Nästa morgon skulle vi ha julotta, förstås. Redan strax efter kl. 4 på morgonen väcktes vi utaf att patienterna från opiumasylen anländt och börjat sjunga.

Jag hörde sedan, att berättelsen om hvad som skulle bli att se vid »ottan» hållit de flesta utaf dem vakna hela natten. Och det var onekligen en vacker syn: det lilla trefliga kapellet upplyst af våra utländska lampor och flera ljus, samt julgranen i all sin prydnad. Broder Tjäder och evangelisten Uang predikade, tills det var ljusan dag, och talade om julens välsignelse. En af åhörarna var en taoistpräst, som ett par dagar förut bedt att få logera hos oss. Det var ganska egendomligt att se honom i sin taoist-kostym deltaga i sången om att Jesus kommit i världen. Han synes trifvas bra hos oss och sjunger med all kraft vid de dagliga morgon- och aftonbönerna.

På syster Tjäders fest för söndagsskolbarnen, nyårsdagen, var han också med; jag måste berätta litet därom.

Nu samlades vi, allt husets folk, i »kvinnornas mottagningsrum», där redan länge mödrarna med sina små väntat. Granen tändes, och syster Hallin, som vi hade glädjen se ibland oss, spelade min lilla orgel till barnens sång. Sedan syster Tjäder talat med barnen om julgranens betydelse och dessa läst upp sina bibelspråk om »ljuset», fingo de höra en berättelse af br. Tjäder.

Jag fick nu ej vara med längre för opiumpatienternas skull, som måste ha sin medicin på bestämda tider, men jag hörde sedan, att det återstående af festen varit den mest lyckade delen. Efter någon traktering var br. Tjäder åter framme och berättade på bygdemål och med sina många gester en annan berättelse, som säges ha högeligen intresserat äfven de gamla så väl som barnen. Taoist-prästen satt där vid dörren högeligen belåten och gladde sig som ett barn, när äfven han till sist af Hilma T. fick sig ett fång af granens härligheter. Måtte de intryck han får här (han bor här ännu) väcka behof i hans själ efter frälsning genom Jesus.

Jag nämnde opiumpatienterna. Broder Tjäder har nu varit i stånd att verkställa en länge närd önskan, inrättandet af en opiumasyl. Herren välsignar det arbetet. Goda medhjälpare ha vi, och patienter komma alltjämt. Många äro redan afvanda, och nya sökande komma nästan dagligen och göra förfrågningar. Af några patienter ha vi haft mycken glädje. Två syskon visa tydliga tecken, att de tro på Gud. Genom besök hos hemsända patienter hoppas vi längre fram få inträde i månget hem.

Äfven syster Hilma T. arbetar i denna gren. Hon har nu tre kvinnor under behandling. Jag tänker hon vill själf berätta om dem.

»Hedningarna, som du har gjort, skola alla komma och tillbedja inför dig, Herre, och skola ära ditt namn. Ty du är stor och gör under, du allena är Gud.»

Ps. 86: 9, 10.

Eder i Herren

Hugo Linder.

* * *

Från Honan.

Af Fru *Howard Taylor.*

T'ai-kang, Honan.

Det är natt — stilla, kyligt och klart. Månen tågar i strålande prakt öfver den sofvande staden. Jag har just nu kommit upp på vårt gästrum för att hvila efter en ansträngande dag. Under sex till sju timmar har jag i dag varit tillsammans med de kära kvinnorna, undervisande dem och samtalande med dem. Min man är ännu vid ingången sysselsatt med männen, som ej gärna aflägsna sig efter aftonmötet.

»Vi äro så glada att få komma, och lyckliga, medan vi äro här», säga de, »men det är svårt att gå.»

Med kvinnorna har jag haft tre långa möten i dag, på morgonen, på e. m. och på aftonen; vid det sistnämnda voro endast kvinnorna af vårt eget hushåll och de närmaste grannarne närvarande.

Det har varit underbart att under dessa månader se, huru Herren kan begagna och har begagnat våra kära infödda medarbetare. Några af dem hafva blifvit utrustade med mäktig andekraft och hafva verkligen blifvit härligt brukade af Gud under vår frånvaro så väl som vid vår närvaro. Om jag hade tid, skulle jag berätta om en och annan, som blifvit förd från mörkret till Guds underbara ljus. Ni skulle glädjas öfver dessa barn i Kristus!

Denna morgon voro åtta kvinnor närvarande vid mötet, hvilka för första gången bekände sin tro på Kristus; för mindre än en vecka sedan hade de ännu icke hört hans namn. Under förra veckan förstördes afgudarne inom tre hem i denna stad, och trenne andra kära kvinnor återvända i morgon till sina hem på landet för att taga ned familjegudarne och berätta om Jesus. En man, besatt af onda

2. Årg. JUNI 1897. Pren.-pris 1:20.

SINIMS LAND

耶和華以拉

Ebenezer

MISSIONSBLAD FÖR "SVENSKA MISSIONEN I KINA".

Es. 49:12. Ps. 111:2.

INNEHÅLL:

Redovisning. — Småbitar. — Lista öfver missionärerna. — Missionens framtidsutsikt. — Efter 10 år. — Från konferensen i Üin-ch'eng. — En blick på Kinas religiösa utveckling. — Kinas kvinnor. — Årsberättelse. — Revisionsberättelse. — Axplock från Tong-cheo-fu. — Terminsberättelse. Bref. — Från Fukien. — Icke för en idé utan för Jesus. — Notiser. — Lista öfver ombuden. — Grupp från flickskolan i Üin-ch'eng.

Kommitténen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Lästmakaregatan 30, 4 tr.
Allm. Telefon 81 56.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina".

O. v. Feilitzen, *kommendörkapten, ordförande,*
H. Berg, *doktor, vice ordförande,*
K. Magnusson, *ingeniör, kassaförvaltare,*
J. v. Holst, *kammarherre,*
Ch. Tottie, *kapten,*
Johannes Rinman.

Josef Holmgren, *sekreterare.*

Missionsexpedition: Lästmakaregatan 30, 4 tr.

All post adresseras till Kommittéen för »Svenska Missionen i Kina», Stockholm.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" från den 1 till den 21 maj 1897.

N:o		Kr.	ö.
352.	Mathilda i G. (2 Kor. 9: 8)	20:	—
353.	Ynglinga- och jungfruföreningarna i Hörsta gen. P. L.	10:	—
354.	Från Finspongs syförening gen. A. P. E.	25:	—
355.	Huskvarna kristl. ynglingaförening gen. J. A. M.	5:	—
356.	Medelpads Luth. mfg gen. Z. P. P., Sundsvall	10:	31
357.	Syföreningen vid Vadstena hospital gen. A. L.	100:	—
358.	Auktionsmedel från Mora gen. M. S.	164:	25
359.	Sparbössemedel gen. dito	45:	75
360.	D. B-s i Salom sparbössa gen. M. N., Prestmon	5:	—
361.	Till E. A. för en skolflickas underhåll i Üin-ch'eng gen. H. B.	20:	—
362.	K. J. H., Björnö	15:	—
363.	B. R., Skareda, Anoby	20:	—
364.	C. M., Stockholm	197:	60
365.	Kråkshults mfg gen. C. P.	20:	—
366.	Fr. vänner i Uppsala gen. G.	70:	—
367.	K. B., Tranås	50:	—
368.	Ur en missionsask fr. Ryggestorp gen. dito	1:	89
369.	Från »Senapskornet», Tullgarn gen. H. N.	15:	—
370.	Fr. K. M. A. till Agnes Forsbergs underhåll	600:	—
371.	Insamladt å kinakort gen. fru A. gen. M. E. B.	2:	—
372.	N. O., V. Broby, Ormastorp	5:	—
373.	2:ne sparbössor från Brunmerska söndagsskolan gen. H. S.	19:	69
374.	S. i Skellefteå gen. H. D. till bokfonden	20:	—
375.	Fr. döfstumma F., Skellefteå gen. dito	1:	—
376.	A. S., Stockholm	2:	—
377.	Daggryningen i K. M. A., Linköping	8:	—
378.	Daggryningen i K. M. A., Stockholm gen. E. P.	192:	—
379.	Björksjö syförening gen. E. G., Sollefteå	40:	—
380.	En kinavän i Bornholm gen. E. M.	10:	—
381.	Onämnd, Skåne	15:	—
382.	A., Gnesta gen. J. H.	1:	—
383.	Kollekt i Huskvarna gen. N. O.	36:	—
384.	P. H. gen. dito	4:	—
385.	Daggryningen i Karlskrona gen. E. L., skolfonden	112:	—
386.	Onämnd, Tranås gen. K. B.	10:	—
387.	Söndagsägg	4:	—
388.	Till Fröken Ebba Burén gen. G. B.	545:	56
389.	Boda mfg	20:	—
390.	G. R.	5:	—
	Summa kronor	2,447:	05

Med varmt tack till hvarje gifvare. 2 Kor. 9: 7—9.

Af "Sinims Land"

finnes ännu ett antal ex. kvar från årets början. Vi skulle vara synnerligt tacksamma, om våra vänner ville hjälpa oss att sprida tidningen.

Från den *1 juni* till *årets* slut erhålles den hos redaktionen för 50 öre per ex., då 5 ex. tagas, hvarjämte ett friexemplar lämnas.

På posten kan ej prenumereras på kortare tid än 1 år.

Angående läkaremissionen i Chiningchon (Kina) skrifver dr Mary Hill: »Vi hafva haft många patienter på hospitalet. En del allvarsamma fall hafva förekommit, hvilka kostat oss mycken oro och framkallat många brinnande böner om Guds ledning till rätt behandling af dem samt att patienternas anhöriga därigenom måtte vinna förtroende för oss och »läran». En kvinna, från hvars ansikte vi borttagit en stor växt, sade en morgon: »Äro ni glada att denna växt är borta?» Då vi jakande besvarade hennes fråga, svarade hon: »Jag kan icke förstå, att ni äro glada däråt och likväl äro ni främlingar. Huru kommer det till, att ni äro så intresserade för mig? Det måste vara er nya religion.»

Ibland de missionärer, tillhörande C. E. L. M. S., hvilka nyligen afseglat till Fukien, befann sig miss Codington, hvars lif så underbart blef räddadt vid massakern i Kucheng. Det är äfven sannolikt, att fru Saunders, mor till de båda systrarna, som voro bland offren för denna massaker, snart kommer att gå ut. Vi komma ihåg, huru denna moder, då hon fick underrättelse om det förskräckliga mordet, hjältemodigt yttrade: »Om jag hade två döttrar till, skulle jag önska, att äfven de gingo till Kina. Jag väntar blott att själf blifva i stånd att gå!» Det kommer att blifva ett talande bevis på kristlig kärlek och förlåtande sinne för kineserna att se dessa kvinnor arbeta bland sig såsom vittnen för Kristus.

Missionärer.

Erik Folke	Üin-che'ng,	ankom	till	Kina	1887
Anna Folke (född Gran)	»	»	»	»	1888
Axel Hahne	»	»	»	»	1890
Anna Hahne	»	»	»	»	1893
Frida Prytz	»	»	»	»	1890
Carl F. Blom	»	»	»	»	1892
Henrik Tjäder	Hai-cheo	»	»	»	1889
Hilma Tjäder (född Blomberg)	»	»	»	»	1892
Hugo Linder	»	»	»	»	1894
Fredrika Hallin	Mei-ti-chen	»	»	»	1889
Emma Andersson	»	»	»	»	1895
August Berg	Tong-cheo fu	»	»	»	1890
Augusta Berg (född Hulander)	»	»	»	»	1892
Teodor Sandberg	»	»	»	»	1892
Sekine Sandberg (född Storhaug)	»	»	»	»	1891
Emilia Sandberg	»	»	»	»	1894
Anna Eriksson	»	»	»	»	1892
Anna Janzon	I-shi	»	»	»	1890
Ebba Burén	»	»	»	»	1894
Robert Bergling	Hanhc'eng	»	»	»	1892
Dagny Bergling (född Aas)	»	»	»	»	1893
Agnes Forsberg		»	»	»	1896
Maria Pettersson		»	»	»	1896
Emilia Ulff		»	»	»	1896

Missionens framtidsutsikt.

Och alla jordens ändar skola tänka därpå och omvända sig till Herren, och hedningarnas alla släkter skola tillbedja inför dig. Ty riket är Herrens, och han råder öfver folken. Alla mäktiga på jorden skola äta och tillbedja. Ps. 22: 28—30.

Allt har du lagt under hans fötter. Ty i det han underlade honom allt, har han icke lämnat något, som icke är honom underlagdt; men ännu se vi icke allt vara honom underlagdt. Ebr. 2: 8.

Ty ifrån solens uppgång och till dess nedgång skall mitt namn vara stort ibland folken, och på hvarje rum skola rökoffer frambäras åt mitt namn och rena offergåfvor; ty stort skall mitt namn vara ibland folken, säger Herren Sebaot. Mal. 1: 11.

Ty då vill jag åt folken gifva renade läppar, att de alla måtte åkalla Herrens namn, att de måtte tjäna honom endräkteligen. Zef. 3: 9.

Så talar Gud om missionens framgång och slutliga seger. Är han mäktig att utföra hvad han har lofvat? Vi behöfva ej fråga så, ty vi veta, att han har all makt i himmel och på jord, och om han säger något, så sker det. *Hvad han lofvar, det håller han visserligen.* Han skall gifva åt folken renade läppar.

Inom oss och omkring oss, kära missionsvänner, finnes så mycket som är ägnadt att nedslå vårt mod. Vår egen svaghet, församlingens förvärldsligande, kristenhetens djupa förfall och millioner själar, som vandra i hedendomens kolsvarta natt — detta allt vill trycka ned oss och komma oss att tänka och känna såsom om arbetet för Guds rike vore, om ej alldeles, så åtminstone nästan fruktlöst. Och stanna vi och fördjupa oss i allt detta elände, som ter sig för våra ögon, skola vi bringas hart när till förtviflan. Det ser så hopplöst ut, men Gud vill draga våra ögon och hjärtan till sitt ord. Han vill, att vi skola tro på hans löften om Guds rikes seger och framgång i världen. Och om vi stanna inför dem, begrunda dem i våra hjärtan och i trons fulla tillförsikt tillägna oss hvad de innehålla och lofva, få vi fast mark under våra fötter, vi se missionen från Guds synpunkt, och vårt arbete blir då ett verk i tron och kan ej blifva fåfängt. Från Guds synpunkt skola vi se det ljust och ljufligt, vi skola få godt mod och blifva segervissa, våra händer skola stärkas till det goda verket, våra hjärtan lifvas till bön och jubla öfver att Herren skall vinna en så härlig seger med sin högra hand, då alla hedningars släkten skola tillbedja inför honom, samt öfver den nåden, att vi få taga del i detta verk.

Låtom oss därför, kära vänner, låta Guds Helige Ande riktigt få bränna in Guds osvikliga löften i våra hjärtan, att de blifva verkligheter för oss, på det att vi må få all den välsignelse, som Herren genom dem vill skänka oss. Visserligen *är Gud trofast.* Hela jorden skall vara full af Herrens ära och härlighet.

Och Herrens behag skall genom honom hafva framgång. Es. 53: 10.

Efter 10 år.

»Sjungen till Herrens ära en ny sång, ty han har gjort under. Han har vunnit seger med sin högra hand och med sin heliga arm. Herren har låtit sin frälsning blifva kunnig; han har uppenbarat sin rättfärdighet för hedningarnas ögon.» Ps. 98: 1—2.

I dessa dagar är det 10 år sedan kommittéen för Erik Folkes mission bildades; det var nämligen i medio af maj 1887. Och vid detta årsmöte må det ej anses olämpligt att göra en kortfattad öfverblick öfver de gångna åren. Förvisso skall en sådan frammana ur våra hjärtan en lofsång till Herrens ära. Begynnelsen var verkligen ringa, men den var af Gud och bar fördenskull frö i sig till utveckling. Herren har också vakat öfver sitt ord och ej låtit något godt fela. Hans trofasthet är stor. Han har låtit sin välsignelse följa verksamheten både här hemma och därute i Kina. Efter sin nåds rikedom har han fyllt alla behof med hänsyn till missionärernas underhåll, och han har gifvit framgång åt sitt ord, så att själar vunnits. Detta har han gjort trots vår stora svaghet och oduglighet.

Hurudant var då förhållandet, när denna mission begynte? Visserligen hade fruntimmersföreningen för Kina-missionen under många år arbetat för att underhålla ett 40- à 50-tal barn i pastor Lechlers skola i Honkong — och vi vilja på intet vis underskatta det arbete dessa vänner utfört. Herren löne dem — men det kan dock utan öfverdrift sägas, att Kina och missionsverksamheten i detta land i allmänhet voro något okändt för Sveriges missionsvänner. Då man talade med någon om Kina, såg han helt förvånad ut. Kina — skulle vi sända missionärer till detta land! Liksom spejarna fordom sökte att afskräcka Israels barn, då de skulle rycka framåt på Herrens ord och intaga Kanaans land, funnos många, som sökte grundligt nedslå vårt mod. I denna afsikt användes både rimliga och orimliga skäl. En framstående missionsvän sade, att det skulle kosta så många tusen kronor att underhålla en missionär i Kina, att vi icke ens borde tänka på något sådant. En annan predikant framhöll med eftertryck vid ett tillfälle, att vi ingen rättighet hade att utöfva missionsverksamhet, då inga organiserade församlingar stodo bakom oss. Man sade rent ut: Sverige har sina missionsfält och bör ej upptaga något nytt, men därvid förglömde man det arf, som de ädla missionärerna, pastorerna Hamberg och Fast, lämnat den kristna församlingen i Sverige. Emellertid tänkte Herren sina fridstankar om kineserna. Hans frälsarehjärta trängtade efter att såsom frälsta få sluta dem i sin famn, och i detta syfte började han att genom sin Ande väcka intresse och förbön för Kinas evangelisering litet hvarstädes i vårt land. Han uppväckte efter hand mången Josua och Kaleb, som uppmuntrade oss. Och de som förut varit ifrigast att afråda oss, förvandlades till nitiska kinavänner. De båda vänner, som nyss gjordes häntydan på, hafva, Gud ske lof, gjort en härlig insats för evangelii framgång i Kina. Den ene har själf gått ut som missionär, och den andre har på ett kraftigt sätt bidragit till missionärernas underhåll. Gud väl-

signe dem och alla andra, som han fått göra villiga att deltaga i arbetet.

Särskildt bidrog Hudson Taylors besök 1889 att väcka intresse för Kinamissionen i vårt land. Alltsedan har kinavännernas antal vuxit och det växer oaflåtligen. I många hem och ur många hjärtan i vårt älskade fosterland uppsändas i denna dag ifriga förböner för Kinas folk, att det måtte komma till sanningens kunskap, villiga händer arbeta och tackoffersgåfvor frambäras till Herrens altare för detta ändamål, och några stå redo att själfva gå ut med evangelium. Vi vilja härmed icke säga, att vi gjort allt hvad vi kunnat och Herren velat för Kinamissionen, men vi må med glädje erkänna och tacka Gud därför att en god början blifvit gjord. Han skall hafva äran för allt.

Och nu en blick på missionsfältet. Huru gestaltar det sig där? Då Folke 1887 vistades i Ganking, var han den ende svensken i hela Kina. Ifriga voro hans böner, att Gud skulle sända några af hans landsmän ut med evangelium till detta land. Han begärde 10 medarbetare. Gud har hört denna bön på ett så härligt sätt, att han gifvit mångdubbelt mera. Säkert finnas nu i Kina mer än 150 svenskar, som verka på olika platser. Äfven på det fält, Herren anvisat åt Folke, har han fått många kamrater, och en liten skara står nu färdig att gå ut till syskonens hjälp.

I Üin-ch'eng, I-shi, Hai-cheo, Mei-ti-chen, Tong-cheo-fu och Ueinan, dit ingen stråle af evangelii ljus trängt, innan våra syskon kommo, äro missionsstationer öppnade och regelbunden verksamhet i gång; församlingar hafva bildats, skolor grundats, opiumasyler upprättats och evangelisk verksamhet utöfvats i distrikten. I många köpingar och byar har folket fått höra evangelium, och vi hoppas, att det trängt till deras hjärtan. Ett stort förarbete är utfördt. Marken är besådd, och Gud skall gifva växten. En hop har samlats, som omvändt sig från afgudarna till att i anda och sanning tjäna den lefvande Guden. I icke så få hem hafva tvedräkt och slagsmål, som afgudatjänsten alstrat, fått gifva vika för Kristi kärlek, och familjemedlemmarna bevara nu Andens enhet genom fridens band och sjunga Lammets sång. Några hafva blifvit ryckta såsom bränder ur elden och bärgats för den stad, som har grundvalar, och månne icke dessa i evighet skola tacka Gud för att han sände våra syskon till dem med frälsningens budskap. Vi vilja ej dölja, att stora svårigheter stundom mött i arbetet, men liksom alltid hafva de fått tjäna att främja evangelii seger. Korset firar alltjämt sina triumfer öfver motstånd, blod och lågor. Vi hafva därför mycket att tacka Herren för. Med psalmsångaren må vi utbrista: *Sjungen till Herrens ära en ny sång, ty han har gjort under. Han har vunnit seger med sin högra hand och med sin heliga arm. Herren har låtit sin frälsning blifva kunnig; han har uppenbarat sin rättfärdighet för hedningarnas ögon.*

Utom vår mission hafva 3:ne svenska missionssällskap upptagit mission i Kina, och svenskar arbeta äfven i 2:ne amerikanska sällskap.

Från konferensen i Üin-ch'eng 5—9 dec. 1896.

Årligen sammanträda våra missionärer till konferens i Üin-ch'eng. Då lämnas redogörelser för verksamheten under det gångna året, erfarenhetsrön utbytas, och man öfverlägger om och ordnar arbetet för den kommande tiden. Det säger sig själft, att det är af stor betydelse för verksamhetens vidare utveckling, att missionärerna på detta sätt få draga fördel af hvarandras erfarenheter i arbetet. Därigenom vinna de mera insikt och undgå många faror och svåra misstag; men utom detta måste äfven berättelserna om Guds ords seger öfver enskilda själar här och där lifva deras mod och uppmuntra dem att icke förtröttas i arbetet. Jämväl erbjuder den personliga gemenskapen syskonen emellan hvila och vederkvickelse, synnerligast för dem, som stått mera ensamma på sina stationer. Också hafva konferenserna varit verkliga högtidsstunder i »ett torrt och törstigt land», äfven om de stundom varit ansträngande.

Vid den sista, som sammanträdde den 5 sistl. dec. och räckte i fem dagar, behandlades en mängd ärenden — protokollet upptager ej mindre än 35 paragrafer — som rörde verksamheten. Det kan icke vara vår mening att här ingå på en närmare redogörelse för förhandlingarna, utan skola vi inskränka oss att göra ett och annat utdrag af behandlingen af sådana frågor, som kunna gifva oss en klarare inblick i verksamheten.

Konferensen ansåg nödvändigt, att på hvarje station, där kvinnliga arbetare finnas, bör, i händelse kvinnlig medhjälpare i evangelium ej kan erhållas, en tjänarinna anskaffas för de utomståendes skull, äfven om en sådan ej skulle behöfvas för arbetet.

* * *

Af öfverläggningen öfver en fråga, *huru förfaras må, då församlingsmedlemmar eller sökare från annan station anställas såsom tjänare eller för evangelisk verksamhet,* framgick, att man i allmänhet bör undvika att anställa troende från andra församlingar, men om sådant ej kan undvikas, pastor på den plats den ifrågasatte tillhör först bör rådfrågas.

* * *

Behandlingen af frågan, *huru snart en sökare kan börja användas i evangelii tjänst, och i hvilken mån det är önskvärdt eller tvärtom, att de troende anställas såsom aflönade medhjälpare,* utvisade, att det ofta är mindre önskvärdt, att en sådan anställning gifves, särskildt åt de mera obefästade, hvadan stor försiktighet vore af nöden, och att fast anställning icke bör gifvas åt någon odöpt.

* * *

Diskussionen om frågan, *huru gudstjänsterna bäst böra anordnas, så att såväl troende och forskare som utomstående få nytta af dem,* sammanfattades som följer: Där en större församling finnes, borde söndagsmötena så ordnas, att de utomståendes gudstjänst ej sammanfölle med församlings-

medlemmarnes och forskarnes. Där församling ännu saknas, borde från en enkel evangelisk text sådana lärdomar framställas, som kunde passa in på allas förhållanden. Församlingsmedlemmarna skulle uppmuntras att själfva genom sina vittnesbörd gifva lif och omväxling åt mötena.

Vidare framhölls vikten af att ej allenast vinna själar för Herren Jesus utan ock bevara och fostra dem som blifvit vunna.

* * *

Om frågan: *Huru bör verksamheten i byarna ordnas för att lämna bästa resultat?* fördes diskussionen samtalsvis, hvarvid framhölls önskvärdheten af att missionären minst en gång skall besöka hvarje by i sitt distrikt och sedan fortsätta besöken i de byar, där han mottagits välvilligt. Vid sådana besök borde systrar helst gå två och två, om ej åtföljda af en kinesisk kvinna, samt att börja med ej gå aggresivt till väga. Tillträde till familjen vore att söka, och ansågs det, att data för de närmast efter besöket följande söndagarna borde medföras, utskrifna å listor, som skulle lämnas, där man vunnit inträde, såsom bidragande att föra de besökta till mötena antingen på stationen eller hos de troende i byarna. Med stora skriftecken pränta de texter och förmaningsord att visa och förklara för folket förordades för arbetet bland såväl män som kvinnor, likaså bilder ur bibliska historien. Bokspridning, särskildt genom infödde, och uppklistrande af traktater i samband med gatupredikan framhölls såsom af största vikt.

* * *

Såsom orsak till den klagan, som försports, *att utländingar på ett ringaktande sätt behandla sina kinesiska bröder*, anfördes: obekantskap å många utländingars sida med kinesisk etikett, seder och bruk; bristande kunskap i språket; medvetandet om vår civilisations öfverlägsenhet och underskattandet af den kinesiska; småaktighet och misstro. Till förebyggande och afhjälpande af det onda förordades: fasthållande så långt som möjligt vid den kinesiska etiketten, hvarigenom såväl öfversitteri som för stor förtrolighet hindras; att söka vid umgänget med kineserna med tålamod och sympati taga del af deras förhållanden; att söka rätta sitt uppförande efter den andra partens personliga ställning och egenskaper; att vinnlägga sig om ödmjukhet såsom människa, men uppträda med värdighet och myndighet såsom Kristi sändebud; att — dock utan löshet i affärsfrågor — undvika allt, hvilket kan tydas såsom njugghet; att gifva såväl som emottaga förtroenden, i den mån dessa synas kunna vara i evangelii intresse, men att ej genom närgående utfrågning väcka misstro och motvilja eller genom blottande af egna eller motpartens grannlaga angelägenheter omintetgöra den nödiga respekten.

För evangelisters och bibelkvinnors utbildning ansågs lämpligt att anordna kortare bibelkurser.

Det ansågs önskvärdt, att konferenserna börja med en *faste-* och *bönedag*, och skulle första fredagen i december månad afskiljas för detta ändamål.

Hälsningsbref sändes till följande skandinaviska missionssällskap verkande i Kina: Skandinaviska Allians-missionen, Helgelseförbundets mission, Sv. Missionsförbundet, Sv. Baptistmissionen, Internationella missionärs alliansen, De norska missionärerna i och omkring Lao-ho-k'ou, De svenska och norska missionerna i Fan-Ch'eng.

En blick på Kinas religiösa utveckling.

(Bearbetning från engelskan af *E. Folke.*)

I.

Med Kina, som så länge varit så att säga ett sagoland för många af oss, hafva vi genom de sista årens händelser blifvit alltmer förtrogna. Då man förr blott sällan hörde dess namn nämnas, utkommer väl nu knappt något tidningsnummer, i hvilket ej de stora frågorna i den aflägsna östern diskuteras. Kina har nu mer än någonsin förr gifvit Europas statsmän svårlösta problem att tänka på. Stora fält hafva där öppnats för handel och industri. Vetenskapen har där fått nya områden för sina forskningar; och för Guds församling, åt hvilken ju hednavärlden blifvit gifven till arfvedel, erbjudas rika tillfällen att söka lägga detta stora land under vår himmelske konungs spira.

Och Kina kan ej annat än väcka vårt intresse: det är bebodt af en folkstam, talrikare än någon annan på jorden; kinesernas historia och traditioner gå tillbaka ända till Abrahams dagar: de hafva under årtusendens lopp utöfvat en mycket liflig litterär verksamhet och bevarat resultaten af sina forskningar i volymer, kanske digrare än något annat land kan framvisa; de äga vidare i sina klassiska verk den högsta och renaste moralfilosofi i världen utom den gudomliga uppenbarelsens område.

Men Kina står också såsom ett varnande exempel på människoandens oförmåga att äfven under de bästa förutsättningar rädda släktet från moraliskt och andligt förfall. Dess religiösa historia visar, hur människohjärtat, lämnadt åt sig själft, sedan det förgäfves sökt hvila i det ena religionssystemet efter det andra, till slut hängifver sig åt fullständig likgiltighet.

När kinesernas förfäder invandrade från urhemmet i väster, förde de med sig kunskapen om »den ene Guden, uppehållaren och härskaren öfver allt», men deras efterkommande började mycket tidigt att ägna gudomlig dyrkan äfven åt det skapade, nämligen åt himmeln och jorden, samt åt personifierade naturkrafter. Människans förhållande till gudomen blef för dem allt oklarare, och i stället för Guds tillbedjan trädde småningom pliktutöfning mot medmänniskor. Men enär morallagen därigenom förlorade sin moraliska sanktion, började plikten mot medmänniskor att betraktas endast från egennyttans synpunkt. Människan behöfver dock någon utom sig själf att sätta sin tro och förtröstan till, och när de ej längre aktade att hafva Gud, skaparen, i vördnad, trädde det skapade för dem i Guds ställe, och de hemföllo sålunda till groft afguderi.

Det har dock lika litet här som hos andra folk saknats sådana, som sökt rädda den kvarlefva af sanning, som fanns hos fäderna, för kommande släkten, och därigenom sätta en damm mot det inryckande fördärfvet. Och jämföra vi de gamla filosofernas i västerlandet spekulationer med deras samtidas i Kina, finna vi, att samma frågor rörde sig hos dem. På båda håll hade man samma mål, och deras system öfverensstämde såväl till form som innehåll. Mellan 600 och 250 f. Kr. infaller filosofiens blomstringstid i Kina. Vid den tiden började folket förlora kunskapen om Gud. Förlusten af denna kunskap bildar det första steget nedåt i nationens religiösa lif.

II.

Såväl Lao-tsï (600 f. Kr.) och Chuang-tsï (300 f. Kr.) som Kong-fu-tsï (Konfucius 551—478 f. Kr.) och Mong-

fu-tsï (Mencius 372—289 f. Kr.), de två första taoismens och de två senare konfucianismens ledande filosofer, tala ofta i sina skrifter om en tid, då religionen ännu var en makt både i det offentliga och enskilda lifvet och folket i sedligt afseende ofördärfvadt. De erkände enhälligt, att människosläktet fallit djupt, och de närde alla samma önskan att föra det tillbaka till det ursprungliga lyckliga tillståndet, men de sökte nå detta mål på vidt skilda vägar. Konfucius och Mencius, båda utrustade med stor dialektisk skärpa, kunde ej finna något räddningsmedel i vare sig den nationella traditionen (sägnen) eller metafysiken (det öfversinnliga). De hänvisade därför till mänsklig auktoritet såsom stöd för samhället och den enskilde. Deras etik (sedelära) innehöll noggranna bestämmelser för uppförandet i det offentliga och enskilda lifvet. De lärde, huru i de fem förhållandena: mellan furste och ämbetsman, mellan fader och son, mellan man och hustru, mellan äldre och yngre bröder, samt mellan vänner, de fem kardinaldygderna: humanitet, rättrådighet, höfviskhet, insikt och uppriktighet, skulle öfvas. Men de byggde ej sitt system på religiös grundval. I förståndet och samvetet skulle människan finna sanningen, och i sin vilja kraften för dess tillämpande i det praktiska lifvet.

Lao-tsï och Chuang-tsï åter sökte återföra människosläktet till den gamla förlorade tron. De lärde, att hvarken genom mänsklig kraft eller genom något som helst system af stadgar, utan genom viljans fullkomliga öfverlåtande åt »det högsta, självexisterande väsendet» dennes personliga egenskaper: makt, visdom, rättfärdighet och kärlek skulle i förhållande till graden af detta öfverlåtande framträda i människans odödliga ande och därigenom rädda den från undergång, samt tillika så behärska människans sinnliga natur, att hela mänskligheten därigenom skulle föras till fullkomlig harmoni, hvila och frid. Detta system, ehuru kanske det märkligaste som uppvuxit på hedendomens mark, blef dock förkastadt såsom heretiskt (irrlärigt), därför att det ej öfverensstämde med Konfucii och Mencii åskådning. Att detta sista försök att reformera samhället på religiös grund och rädda den lilla kvarlefva af sanning, som ännu fanns, misslyckades, kunna vi kalla det andra stadiet i nationens andliga förfall.

III.

Sålunda utan verkligt religiöst fäste i detta lifvet och utan hopp för det tillkommande, hänvisade endast till sig själfva och till en rent mänsklig, artificiel (konstgjord) nyttighetsmoral, togo de ännu ett steg, det tredje, nedför i sin sedliga utveckling. De blefvo fåfängliga i sina tankar, och deras oförnuftiga hjärta blef förmörkadt. De föregåfvo sig vara visa men blefvo dårar, och genom tillbedjandet af förfädernas andar, af himmeln och jorden, af berg och floder etc. ärade de och dyrkade det skapade framför skaparen. Ja, de förvandlade till och med den lära, som ville leda dem till en andlig uppfattning af religionen, till den krassaste hedendom. När de dock ej kunde finna hvila för sin fridlösa ande, hänvände de sig till spådom och svartkonst. Så kom buddhaismen, och de trodde sig till en tid däri finna sin andes längtan tillfredsställd, men äfven dess högre läror drogos snart ned i den allt uppslukande floden af det inhemska afguderiet.

IV.

Det återstod ännu ett steg på denna sluttande bana, och det togs djärft af den ledande, litterära aristokratien, till stor del efterföljd af den stora massan af folket, nämligen till agnosticism,* materialism** och religiös likgiltighet. De aktade ej värdt att hafva Gud i kunskap, utan bortförklarade till och med det namn, hvarmed han benämndes i de äldsta klassikerna, med abstrakta begrepp. Med Konfucius frågade de: »När vi ej känna detta lifvet, huru skulle vi kunna veta något om döden eller lifvet efter döden», eller: När vårt lif är så fullt af omsorger för de närvarande behofven, hvarför skulle vi betunga oss med bekymmer om det tillkommande?» Slutet på det hela blef i de flesta fall en hopplös, ofta cynisk pessimism.

Detta djupa religiösa förfall var naturligtvis frukten af en småningom försiggående utveckling. Sålunda vittna de äldsta urkunderna om, att kineserna ända till det tolfte århundradet före Kristus tjänade »en högste, osynlig, allsmäktig, allvetande och allestädes närvarande Gud, världens härskare i rätt och rättfärdighet». Men i samma skrifter finnas äfven klara bevis för, att de därjämte dyrkade förfädernas andar och de nationella skyddsgudarna, fastän dessa alltid tänktes underordnade den högste Guden. Med gudsdyrkan var förenad besvärjning, föregången af fasta, rening och bön. Afguderi i egentlig mening förekom ej, och för sedligheten ansågs människans förhållande till Gud såsom basis och norm. Kinas störste historieskrifvare, Sï Ma-ts'ien, (100 f. Kr.) berättar om konung U. J: (1200 f. Kr): »Han var ej dygdig. Han lät göra ett beläte af en människa och kallade det med en andes namn. Såsom om det haft lif, ägnade han det gudomlig dyrkan. Kort därpå blef han under en jakt dödad af åskan».

Shang-ti var i den äldsta tiden den stående benämningen på Gud, och endast den högste Guden tillbads under detta namn. Endast undantagsvis kallades han T'ien (himmeln). Genom idéförbindelse och kanske också på grund af den naturliga motvilja kineserna hysa mot att använda personnamn, när de tilltala öfverordnade, började de småningom tillbedja »himmelns krafter» (de krafter, som nedströmma från himmeln) i st. f. Shang-ti. Därjämte utbådo de åt sig det goda inflytande de gamla sagokonungarna ansågos utöfva, och det dröjde ej länge, förrän de i dessa konungar sågo härskarne öfver de himmelska krafterna och som en naturlig följd däraf gåfvo dem titeln Shang-ti. Dessa nya gudar ansågos dock stå i ett underordnadt förhållande till eller också sammanfattas i »den högsta enheten». Därigenom var idéen om Guds personlighet förlorad för folkmedvetandet, och »himmeln», ej Shang-ti, blef nu föremål för tillbedjan.

I analogi härmed började snart den ursprungliga dyrkan af skyddsgudarne ägnas åt »jordens krafter» (de krafter som innebo i jorden), och då ju nationens hjältar voro dess materiella välgörare, kommo dessa att betraktas som naturgudar. K'i, hvilken de tillskrifva förtjänsten att hafva infört ordnad styrelse i landet, var den förnämste af dessa. Han upphöjdes först till gudomlig värdighet under namn af jordens furste, sedan identifierades han med jorden själf, och därmed ställdes jorden i jämnbredd med himmeln såsom föremål för tillbedjan. Vid den tidpunkt då Chon-dynastien (1122—249 f. Kr.) började luta till sitt fall och laglöshet och uppror taga öfverhand, uppträdde de två stora filosoferna Lao-tsï och Konfucius och sökte sätta en damm

* En åsikt, enligt hvilken ingen lösning finnes på öfversinnliga spörsmål.

** Filosofisk åsikt, enligt hvilken det kroppsliga ämnet anses såsom tingens grundorsak.

mot fördärfvet. Båda funno dock, att deras reformsträfvanden voro fruktlösa. Lao-tsï öfvergaf landet och drog ut till vildmarkerna i väster. Konfucius utandades modlös sin sista suck utan hopp om räddning för sitt land och sitt folk *.

De olika läroriktningarna inom de skilda skolorna må här med några ord vidröras:

1. Taoisterna med Chuang-tsï i spetsen lärde, att människans natur kan liknas vid en oskrifven tafla, på hvilken taos (logos) egenskaper, rättfärdighet och kärlek, framställas.

2. Konfucianisterna under Mencius förfäktade den åsikten, att den mänskliga naturen är ursprungligen god, och att människan kan i denna sin natur finna en säker ledning för sina handlingar.

3. Sun-King sökte bevisa den satsen, att människans natur är ursprungligen ond och sjäfvisk. Vore människan af naturen god, sade han, hvarför behöfvas då lagar i samhället? Det faktum, att människan önskar att blifva god, visar, att hon af naturen är ond. Den fule önskar att bli vacker och den fattige att bli rik. Människan har begär till det hon ej äger.

4. Filosofen Kao sökte bevisa, att människan till sin natur är hvarken ond eller god. Genom uppfostran bildas hon i ena eller andra riktningen.

5. Han-Ü i spetsen för sin skola sökte häfda, att somliga människor äro af naturen goda, andra åter onda.

6. Hsü-Hsing, den vandrande filosofen, for omkring klädd i grofva kläder, bärande sina åkerbruksredskap på axeln, och sökte inplanta i folket den satsen, att om blott alla från fursten till arbetaren ville bli åkerbrukare, skulle lifvets lycka vara vunnen.

7. Iang-Chu predikade sålunda: Hvarken det förflutna eller framtiden hör oss till. Vi hafva blott med det närvarande att göra. Låt oss lefva endast för dagen, sörja för oss själfva och njuta så mycket som möjligt af lifvet.

8. Mo-Ti lärde i motsats till Iang-Chu, att det är hvarje människas plikt att älska och tjäna alla sina medmänniskor. Icke en gång ens föräldrar stå en närmare än andra. Orsaken till alla olyckor ligger i frånvaron af inbördes kärlek. Mencius säger i sin kritik öfver dessa båda skolor: »Om Iang-Chu skulle finna, att han genom att rycka ut ett enda hårstrå kunde gagna en medmänniska, skulle han vägra att göra så, men Mo-Ti skulle ej vägra att låta flå sig lefvande, om han därigenom kunde hjälpa någon.»

Dessa filosofiska spekulationer kunde dock ej tillfredsställa människohjärtat i dess sökande efter frid och hvila. Konfucii torra sederegler, hvilka staten upptagit såsom sin religion, gaf hvarken tröst i det närvarande lifvet eller hopp för det tillkommande. Därför sökte de i afguderiet hvad de ej funnit i filosofien. Genom myterna skapades gudar i oändlighet. Somliga hängåfvo sig åt sökandet efter de lycksaligas öar. Genom besvärjelser sökte de komma i beröring med dessas lyckliga invånare. Andra åter sökte »de vises sten» och lifselixiret samt studerade ifrigt himlakropparnas rörelser för att däri finna svar på lifvets gåtor.

Det resultat de kommit till i detta sitt sökande kan sammanfattas i de ord en kristen kines just nu yttrade till den som skrifver detta: »Vi ha spelat bankrutt på all andlig insikt. Med all vår lärdom hafva vi ingen grundval för vår tro. Himmeln och Gud äro så långt aflägsna från oss, att de upplösa sig i dimbilder. De jordiska förhållandena se vi i ett falskt ljus. I vår inre människa känna vi endast tomhet. Alla som längta efter sanningen afskräckas från att söka den, ty de hafva ingen början att börja från och intet mål att sträfva efter. Endast kunskapen om Gud, urkällan för allt och målet för allt, kan bringa tillfredsställelse åt oss, och endast evangelium om frälsningen i Jesus kan väcka oss till lif igen.»

Skulle vi då ej bringa detta folk frälsningens evangelium? Låt mig tillropa Guds församling i Sverige:

Gif Kina lefvande Guds ord!

*) Deras lärjungar fortsatte reformsträfvandena men med ännu mindre framgång än deras mästare. De upplöste sig i talrika sekter, som ofta nog endast bekämpade hvarandra. Vid sidan af dem uppstodo flera mindre skolor, också med mål att reformera samhället. Men de snarare ökade än minskade villervallan.

Kinas kvinnor.

Af mrs *George S. Hays.*

För att rätt förstå en kvinna — hon må vara kinesiska, amerikanska eller tillhöra hvilken nation som helst, är det nödvändigt att känna till hennes hem, hennes familjeförhållanden, vanor och tänkesätt. En kinesisk familj består vanligen af fader och moder samt två eller tre söner med deras hustrur och barn, hvilka alla bo tillsammans och hafva ett gemensamt kök samt sina rum vettande åt en med höga murar omgifven gård.

Fadern och sönerna arbeta för och bidraga till den gemensamma kassan, och så stränga äro deras begrepp om opartiskhet eller snarare så afundsjuka äro de på hvarandra, att en make icke får ens taga af de penningar, som han själf förtjänat och köpa en gåfva till sin hustru utan att på samma gång köpa en lika värdefull till hvar och en af sina svägerskor. Kinesen finner likväl på medel och utvägar att kringgå nästan hvarje lag och sedvänja, och den tillgifne mannen köper sin hustru en vacker dräkt och skickar både den och hustrun för några dagar till hennes fädernehem. Härifrån återvänder hon och visar triumferande den vackra klädning, som hon fått till present af *sin mor.*

I hemmet är svärmodern vanligen — men icke alltid — hufvudpersonen. Någon gång händer det, att en sonhustru med ovanligt godt förstånd eller också svårt lynne regerar hela hushållet. Det verksammaste medel en sonhustru har för att sätta sig i respekt hos sin svärmoder är att hota med själfmord. Om en kvinna dödar sig själf, tror man, att hennes ande återvänder för att plåga svärmodern, och hvad den praktiska kinesen fruktar ännu mer är, att hennes släktingar skola samlas och genom att fordra en lysande begrafning ådraga hela familjen en så stor skuld, att det skall dröja åratal, innan man blir i stånd att betala den.

Sätt eder in i förhållandena i ett kinesiskt hem, och ni skall genast inse, att frid och lycka icke kunna härska där i längden. Å ena sidan hafva vi sonhustrun, en ung flicka, som kanske från barndomen i sin mors hem blifvit omhuldad och bortskämd och aldrig fått lära sig sömnad och husliga göromål. Hastigt förflyttas hon genom giftermål till ett annat hem. Hennes man, hennes svärmoder och grannar, alla äro främlingar för henne. Hon får en tärande hemlängtan och känner sig olycklig och trött af att utföra en mängd göromål, vid hvilka hon ej är van. Man kritiserar henne, skrattar åt henne och förebrår henne hennes dumhet och okunnighet. Å andra sidan är där svärmodern, hvilken kanske under åratal lidit under *sin* svär

moders regemente. Nu vill hon i sin ordning sitta på tronen och väntar att af sin sons hustru blifva bemött med lydnad och aktning och få föra ett bekvämt lif under sin ålderdom. I stället finner hon, att hennes nya sonhustru är trög, vårdslös och slösaktig, ja, kanske rent af tjufaktig. Och värst af allt, hon börjar i den älskade sonens hjärta intaga den plats, som förut alltid tillkommit modern.

Låt oss nu komma ihåg, att dessa två kvinnor äro hedningar och hafva hetsiga och häftiga lynnen, som de aldrig lärt att tygla, samt ständigt föra på tungan ett helt förråd af afskyvärda ord och förolämpande benämningar, och vi kunna lätt föreställa oss resultatet.

Finnes det dessutom flera sonhustrur och barn af olika mödrar, som vid minsta anledning äro färdiga att gräla med hvarandra — hvarje moder färdig att till det yttersta taga parti för sitt eget barn — så blir ofta förvirringen än värre.

Det är väl, om den styrande i ett sådant hushåll har förmågan att befalla och kan åstadkomma åtminstone en skenbar frid. Allt eftersom sonhustrurna blifva äldre och förståndigare samt erhålla söner, som kunna bidraga till familjenamnets ära, och allt eftersom de olika familjemedlemmarne blifva mera vana vid hvarandra, inträffa mera sällan häftiga vredesutbrott och hårda bestraffningar af svärmodern. Någon gång händer det äfven, att svärmodern och hennes sonhustru lefva i kärlek tillsammans, men sådana fall äro olyckligtvis sällsynta undantag.

Den sorgligaste och mest hopplösa lotten i Kina har den blifvande sonhustrun, om hon i händelse af sina föräldrars fattigdom eller död sändes att uppfostras af sin trolofvades föräldrar. Svärmodern harmas mycket öfver detta. Hvarför skall *hon* under åratal bli tvungen att föda och kläda det olyckliga barnet? Som det vanligen icke finnes någon, som kan taga parti för flickan, blir hon ofta öfveransträngd, förolämpad, slagen och ibland uthungrad samt får sofva tillsammans med hundarna i sitt nya hem. Om likväl svärmodern går alltför långt, kan tillflykt tagas till en egendomlig lynch-lag, så vidt jag vet endast praktiserad af Kinas kvinnor.

För icke länge sedan sändes en fader- och moderlös flicka att uppfostras hos sin svärmoder, som redan förut hade en sonhustru boende hos sig. Barnets trolofvade var en verksam affärsman, många år äldre än hon. Han var sällan hemma, och äfven om han var det, hade han ingen reda på, huru hon blef behandlad, ty enligt bruket var det ej passande för honom att före giftermålet taga någon notis om sin lilla brud. Ehuru flickan var ett mildt och ödmjukt barn, rädd att göra eller säga något, som kunde misshaga svärmodern, blef hon behandlad på det mest grymma sätt. Då hon var tretton år gammal, råkade hon oafsiktligt göra något som retade hennes svärmoder och svägerska, och de båda kvinnorna arbetade upp sig till ett sådant raseri, att de dödade henne med saxar, på ett ohyggligt sätt söndersargande hennes kropp och utklippande hennes tunga utan att dock skada hennes ansikte. När hon var död, klädde de henne omsorgsfullt i hennes bästa kläder; enligt sedvänja voro de tvungna att underrätta hennes enda kvarlefvande släkting, en faster, om hennes död. Denna kvinna var en tiggerska, som intet hade att hoppas eller frukta af myndigheterna, då hon icke hade nog penningar för att det skulle löna sig för dem att ägna hennes sak någon uppmärksamhet. Hon infann sig genast, och efter att omsorgsfullt hafva undersökt det döda barnets kropp, återvände hon hem, samlade omkring trettio eller fyrtio kvinnor, hvilka, alla väpnade med sylar och andra skarpa instrument, gingo för att utkräfva hämnd på mördarna. De två kvinnorna lyckades emellertid gömma sig, och de rasande kvinnorna nödgades aflägsna sig, sedan de först af brudgummen, som var bestört öfver sin bruds förskräckliga död, mottagit försäkran, att en stor och dyrbar begrafning skulle hållas till hennes ära.

Jag vill omtala ett annat exempel, där en svärmoder, som dödat sin sonhustru, ej slapp undan så lätt. Denna gång blef svärmodern gripen af en mängd kvinnor, väpnade med sylar och skarpa metallnålar. De släpade henne ut på gatan, sleto af henne kläderna samt stungo och naggade henne fruktansvärdt. Därpå drogo de henne två eller tre gånger upp och ned för hela gatan och lämnade henne slutligen efter att hafva stuckit en mängd törntaggar i hennes kropp. Hon fördes hem af sina vänner mera död än lefvande. »Ingen i den byn har sedan dess vågat att döda sin sonhustru», så slutades berättelsen af den kristna kvinna, som för mig omtalade detta.

Det är förskräckligt att se en kvinna med afsikt »nära vrede», såsom kineserna kalla det. Ordet »nära» kan äfven återgifvas med »tända» i betydelsen »tända en eld». Jag hade en gång olyckligt nog tillfälle att se min barnjungfru »nära» eller »tända» vrede. En dag, då hon haft ett gräl med en kinesisk tjänare, satte hon sig ned i trots af mina föreställningar och hängaf sig afsiktligt åt sin vrede. Hon andades häftigt med långa och regelbundna uppehåll, tills hon slutligen blef alldeles omedveten af sin omgifning. I detta tillstånd, som varade omkring fyrtio timmar, kastade hon sig häftigt hit och dit och talade oredigt. Jag hade hört, att senapsplåster skulle vara ett verksamt medel i dylika fall. Jag gjorde två plåster, en fot breda och två fot långa, och lade dem på hennes bröst och rygg. Under det jag tillredde plåstren, förklarade min kock, att en kines skulle kalla en person i denna kvinnas tillstånd för »besatt af onda andar». Jag är glad, att jag med tillhjälp af plåstren lyckades utdrifva de onda andarna, och de hafva aldrig vågat återkomma till denna kvinna.

Hon hade fått sitt lynne i arf. Hon brukade ofta berätta för mig om sin farfar, som, då han redan var gammal till åren, erhöll en länge efterlängtad ende son. Han var så förtjust, att han gick ut och in i sin hustrus rum och ropade: »Är du icke lycklig, är du icke lycklig!» Efter att många gånger hafva jakande besvarat hans fråga, blef den gamla kvinnan så trött och irriterad, att hon eftertryckligt svarade: »Nej, jag är ej lycklig.» Den gamle mannen började då att »nära vrede», vägrade att äta och dricka och dog om några dagar. Allvarsam sjukdom eller död följer ofta på ett sådant afsiktligt vikande för vreden.

(Forts.)

Årsberättelse.

Arbetet så väl i hemlandet som på missionsfältet har fortgått under det gångna året på samma sätt som under föregående år.

A. Hemarbetet.*

Kommittéen. Kapten *H. Dillner* och brukspatron *E. Kjellberg*, hvilka båda under hösten afflyttade från Stockholm, den förre till Skellefteå och den senare till Uppsala,

* Omfattar tiden från d. 1 maj 1896 till 30 april 1897.

hafva med anledning häraf och på gjord ansökan utträdt ur kommittéen för »Svenska Missionen i Kina». I deras ställe hafva invalts ingeniör *K. G. Magnusson* och herr *Johannes Rinman*.

Välsigne Herren i rikt mått så väl de afgångna som de nyinvalda bröderna! Må han göra dem och oss alla »skickliga till allt godt verk, till att göra hans vilja».

22 sammanträden hafva hållits under året.

* * *

Möten i Stockholm. Missionens 9:de årsfest hölls Kristi Himmelsfärdsdag i kyrkan vid Floragatan, då årsberättelsen föredrogs och föredrag höllos af d:r *H. Berg*, pastor *Teodor Lindhagen*, herr *Johannes Hedengren* och red. *C. Boberg*.

Det sedvanliga höstmötet hölls den 18 okt. i kyrkan vid Floragatan. Meddelanden från missionsfältet lämnades och missionsföredrag höllos af d:r *K. Fries*, kapten *Ch. Tottie* och d:r *H. Berg*.

Bönemötena för missionen på måndagarna togo sin början den 5:te okt. och hafva sedan fortgått hela hösten och vintern med 14 dagars uppehåll vid jultiden.

Trettondag jul hölls missionsfest med föredrag af herr *F. Tiselius*, då sparbössorna äfven tömdes.

Ett möte för Kinavänner har äfven i år hållits på hushållsskolan 15 Jakobsbergsgatan (d. 26 jan.).

* * *

Missionsföredrag. Sekreteraren har företagit flera resor i landsorten för att intressera för missionen, och hafva under dessa resor missionsföredrag hållits i Tranås, Linderås, Torpa, Boxholm, Ljusdal, Sundsvall (3:ne), Heffners, Gångviken, Matfors, Hernösand (2:ne), Kramfors, Björknäs, Å, Ramvik, Sprängsviken, Sandviken, Bollsta bruk, Nyland, Sollefteå (2:ne) Skärfsta, Östersund, Linde, Vedevåg, Grängesberg, Korsnäs, Rättvik, Ofvanmyra, Skattungebyn, Orsa, Mora, Siljansnäs, Ål, Hedemora, Tenhult, Barnarp, Hörle, Vernamo, Malmbäck, Säfsjö, Hvetlanda och Uppsala.

* * *

Ett mycket kärt besök hade vi på hösten af *Hudson Taylor*. Han kom från Kristiania och stannade endast 2:ne dagar i Stockholm. Han höll 2:ne föredrag härstädes: ett i kyrkan vid Floragatan och det andra för unge män på K. F. U. M. På återresan talade han i Kumla kyrka, i Tranås och Huskvarna. Innerligt glada voro missionsvännerna att få se och höra den käre gamle missionsveteranen, hvars lif burit så rik välsignelse för Kinas folk. Alla förnummo äfven, att det ord han framhöll hade blifvit en lefvande erfarenhet hos honom själf och därför var så kraftigt och ljufligt att väcka tro och tillförsikt till Herren och hans osvikliga löften.

* * *

Tillkomna ombud: Folkskollärarna *P. M. Hjelmqvist*, Torpa, Ramfall, *J. F. Dahlgren*, Ånge, *O. Åkesson*, Öfverum, *O. Goltvall*, Sundsvall och *J. Nordling*, Kramfors, komminister *Ax. Jakobsson*, Oppeby, kyrkoherden *A. Rydén*, Matfors och kapten *H. Dillner*, Skellefteå. (Lista öfver ombuden se sid. 64.)

Hemkomna missionärer: Till följd af försvagad hälsa återkommo *Emanuel Björkebaum* och *August Hofstrand* till hemlandet i juni månad. Den förre har utträdt ur missionen och tjänstgör såsom präst i närheten af Sundsvall; den senare är ännu ej arbetsduglig, och något hopp om hans återvändande till missionsfältet torde ej kunna hysas.

Utgångna missionärer: Systrarna *Agnes Forsberg*, *Maria Pettersson* och *Emilia Ulff* afreste från London den 11 sept. och ankommo till Shanghai den 20 okt. De blefvo hjärtligt emottagna på C. I. M:s hem, där omkring 40 missionärer då vistades. Efter några dagar fortsatte de färden till Yang-chau, där de studerat under vintern. I dessa dagar hoppas vi de anländt till missionsfältet och förenat sig med de öfriga syskonen där.

Antagna missionärskandidater: Hofrättsnotarien Fil. kandidat *Alfred Ingelman*, sjuksköterskorna *Sigrid Engström* och *Wilhelmina Svensson*, fröken *Mary Ramstén* samt telegrafisten fröken *Hanna Fogelklou*, och skola dessa missionssyskon, jämte fröken *Eva Tersmeden*, förut antagen, v. G., afskiljas till missionärer den sista söndagen i september. Utdrag af deras lefnadsteckningar skola införas i »Sinims Land» efter afskiljningen.

* * *

B. Från missionsfältet.*

Üin-che'ng 29 dec. 1896.

Kära missionsvänner!

»Dina tiders trofasthet är en skatt af saligheter.» Es. 33: 6.

Under det år, som nu snart flytt, hafva vi fått erfara många prof på Guds trofasta omvårdnad om oss. Det är uppfriskande för vårt hjärta att se tillbaka på hans många och stora välgärningar. »Lofva Herren, min själ, och förgät icke, hvad godt han dig gjort hafver!» Då i det öfriga Kina många af våra syskon hemsökts af stora pröfningar och flera lif skördats, har Herren sparat oss och låtit oss få fortsätta vårt arbete utan några nämnvärda afbrott. Han har varit vår sköld och vårt beskärm. I kända och okända faror har han bevarat oss och låtit oss få åtnjuta folkets välvilja och ämbetsmännens bevågenhet. »Lofvad vare därför Herren, Israels Gud, ifrån evighet till evighet.»

För att gifva eder en liten inblick i våra förhållanden, vill jag lämna en kort redogörelse öfver verksamheten på de olika stationerna med ledning af de berättelser, som afgåfvos under vår nyligen hållna årskonferens.

Üin-ch'eng.

Distriktet omfattar utom staden Üin-ch'eng regeringsområdena An-i och Hsia-hsien.

Verksamheten skötes af Axel Hahne med fru, Carl Blom och Frida Prytz.

Under året hafva fyra nya medlemmar genom dopet upptagits i församlingen. Flera katekumener finnas också, däraf omkring femton i kvinnornas klass. Verksamheten har bedrifvits såväl i staden som i byarna med predikan inomhus och friluftsmöten. Goss-skolan har femton lärjungar, däribland flera lofvande evangelistämnen. Flickskolan har sex lärjungar. Somliga af dem hafva genom sin ståndaktighet

* Lista öfver missionärernas namn, se sidan 50.

i fotbindningsfrågan afgifvit ett kraftigt vittnesbörd om sin tro. I en grupp af byar 20 li från staden har ett verksamt intresse börjat visa sig. De troende hafva där gemensamt hyrt en sal, där de samlas söndagligen till gudstjänst. Många sjuka hafva under året blifvit behandlade. D:r Hewett, en engelsk läkaremissionär, som under sommarmånaderna bodde hos oss några veckor, ägnade sig därunder med ifver åt de sjuka, som från alla håll strömmade till. Genom denna verksamhet vann evangelium stor spridning, och folkets förtroende för oss stärktes i hög grad.

Hai-cheo.

Hai-cheo distrikt omfattar regeringsområdena Hai-cheo, Ü-hsiang, Iong-tsi, [Pu-cheo], Iong-ho och Lintsin.

Stationerade missionärer äro: *Henrik Tjäder* med fru och *H. Linder*.

Till svar på bön har Herren gifvit våra syskon en värdefull medhjälpare i evangelisten Uang-Uang-shui. De hafva också lyckats hyra ett större hus för mycket billigt pris, enär det hade rykte om sig att vara ett spökhus. Detta har inredts till opiumasyl, och för närvarande hafva de där åtta patienter under sin vård. Sex patienter hafva utskrifvits såsom botade. Tältet har varit i bruk under den stora marknaden på våren och under årsexamen för Hai-cheos och Pu-cheos studenter på hösten samt under sommarmarknaden i Lintsin. Flera af de kristna från Üinch'engförsamlingen hafva därvid varit trogna medhjälpare.

I staden Pu-cheo-fu, som vi kanske minnas ursprungligen var bestämd till vår missions utgångspunkt, finnas också några troende, och några katekumener hafva under året tillkommit. Syskonen i Hai-cheo besöka dem en gång i månaden, men vi äro i stort behof af en bofast missionär där. Verksamheten är lofvande, men de troende äro i stor fara för falska bröder, och några af de obefästade hafva redan fallit för frestelsen. Skörden är *mycken*, men arbetarne äro *få*. *Bedjen, bedjen, bedjen* skördens Herre, att han sänder arbetare i sin skörd.

Tong-cheo.

Tong-cheo distrikt omfattar regeringsområdena Tali [Tong-cheo], Chao-i, Hua-in, Hua-cheo, Pu-ch'eng. Ch'eng-hsien, Peh-shui samt utstationen Uei-nan.

I distriktet verka: *August Berg* med fru, *Teodor Sandberg* med fru samt systrarna *Anna Eriksson* och *Emilia Sandberg*. Våra syskon hafva här haft att utstå ganska mycken fiendskap. Plakat hafva flera gånger funnits uppklistrade på stationens dörrar med uppmaning till dem att lämna staden. Alla försök att få hyra, inteckna eller köpa ett lämpligare hus, än det de bo uti, har ända till helt nyligen misslyckats. Deras kinesiske lärare beröfvades sin grad, därför att han bekände sin tro, och detta har verkat afskräckande på de studerande. Trots allt detta äro dock utsikterna ljusare än förra året. Den gamle lärarens trosstyrka har varit våra syskon till stor uppmuntran. »De kunna beröfva mig min knapp,*) yttrade han, men de kunna ej taga min krona», och ifrigare än förut vittnar han för både lärda och olärda om Kristus. Han har tagit sig ett nytt namn, »Teh-shï», (= jag har blifvit fri) såsom tecken på, att han nu är fri från allt det gamla. Kao, för hvilken vi bedit under flera år, har nu öppet bekänt sin tro på Kristus och äfven vunnit sin hustru, sin svärmoder och sin moder för evangelium. I början hade han att utstå förföljelse i sin by, och de hotade honom med hugg och slag, om han ej afsvor sin tro. Nu har motståndet minskats betydligt, och flera af byns befolkning börja närma sig honom. Folket i staden har också ändrat taktik, sedan det nya huset köptes, och visar ej längre samma skygghet och fruktan som förut. Mandarinen har visat stor välvilja mot missionsverksamheten och ofta offentligt yttrat sig fördelaktigt om den. Flera nya hem i staden hafva öppnat sina dörrar för våra systrar, och på landet hafva de vunnit inträde i femton byar. Den medicinska verksamheten har utöfvats som förut, och många, som på detta sätt fått hjälp till sin kropp, hafva sedan kommit tillbaka för att söka själens hälsa.

*) Kinesiska lärde bära en knapp i toppen på mössan.

Uei-nan.

Opiumasylsverksamheten fortsättes under ledning af syskonen i Tong-cheo. Den skötes af tvenne medhjälpare från Hong-tong, hvilka visat sig mycket nitiska, uppriktiga och samvetsgranna. De troende göra våra syskon stor glädje. Asylen har varit rätt mycket besökt under hösten, och några hafva låtit anteckna sig som katekumener. I en by, tre li från staden, har en församlingsmedlem upplåtit rum för gudstjänst och inbjudit våra syskon att komma och bo hos honom tidtals. Han har också träffat anstalter för en flickskolas öppnande. Vi önska lifligt att förvandla Uei-nan till hufvudstation, men dels sakna vi arbetare, dels blef staden så härjad af muhammedanerna under upproret för trettio år sedan, att vi svårligen kunna få hyra hus utan måste bygga själfva.

I-shi.

Distriktet omfattar regeringsområdena I-shi och Uan-ch'üan. Verksamheten skötes af systrarna *Anna Janzon* och *Ebba Burén*.

I-shi har under de gångna åren delvis varit försummadt, därigenom att det fått tjäna som tillfällig uppehållsort för flera af våra syskon, som ej fått sig anvisadt något bestämdt verksamhetsfält. Nu hafva dock våra systrar öfvertagit verksamheten där, och vi hoppas, att de ej skola behöfva arbeta förgäfves. Några (sökare) katekumener finnas, af hvilka en kvinna visar stort nit. Under sommaren hafva systrarna bott i en närbelägen stad.

Uan-ch'üan,

belägen på sluttningen af ett berg. De lyckades där erhålla lämplig sommarbostad. Folket på platsen ville drifva dem därifrån och sökte genom hotelser skrämma husvärden. Denne gick till mandarinen och frågade, om det var tillåtet för utländingarna att bo i staden. Han besvarade frågan jakande. De hotade nu att slå husvärden, men sonen tog sin faders parti, och småningom lade sig fiendskapen. Folket började komma till dem i skaror dagen lång, så att i stället för hvila blef det en tid af strängt arbete. En man, som till en början blott kom af nyfikenhet, blef snart intresserad af ordet, öfvergaf sitt opium, rensade sitt hus från afgudarna och kom sedan regelbundet till gudstjänst. Äfven lyckades han vinna sin hustru, ehuru hon var en ifrig afgudadyrkerska. Värdens hustru, en gammal kvinna, visade också stort intresse, men hon ansåg det ej värdt att lära något, ty »när I resen, tagen I ju Jesus med eder,

och då har jag ändå ingen att bedja till», sade hon till systrarna. När hon fick veta, att Jesus skulle stanna kvar hos henne, blef hon mycket glad och mycket ifrig att begagna sig af alla tillfällen att lära.

Mei-ti-chen.

Distriktet omfattar regeringsområdena Ping-lu och Ruich'eng. Verksamheten skötes af systrarna *Fredrika Hallin* och *Emma Andersson*. Våra systrar här hafva haft åtskilliga svårigheter att kämpa mot dels genom upprepade sjukdomsfall — evangelisten och tjänarne hafva flera gånger varit allvarsamt sjuka, dels från värdens sida — han och hans familj synas hafva föresatt sig att göra lifvet så bittert som möjligt för dem — dels genom svårigheten att få en tjänarinna. Af dem de tidtals lyckats få hafva de blifvit bestulna, så att de omöjligen kunnat behålla dem. Vi känna ju dessa fiendens gamla anslag. Den som håller ut skall dock segra. De hafva utöfvat en liflig verksamhet i byarna och de närliggande städerna såväl i Shansi som i Honan. Flera opiumpatienter hafva blifvit botade.

Honan.

Verksamheten har bedrifvits genom en opiumasyl i staden Sin-ngan. I spetsen för den står Ki Wen-hsiå, som nog är bekant för vännerna genom tidningen. Han är nitisk, outtröttlig och varmt nitälskande för sina landsmäns frälsning, rikt begåfvad som evangelist, men utan herdegåfvor. En missionär skulle i honom finna en värderik medhjälpare, men — hvar finnes missionären? Några hafva bekänt sin tro på evangelii sanning, men de sakna lärare. Hur mycken skörd går ej förlorad på himmelrikets åker af brist på skördemän! Tills vidare skötes verksamheten från Üin-ch'eng, men i längden blir detta omöjligt, ju mer arbetet växer.

Hanch'eng i prov. Shensi.

Distriktet omfattar regeringsområdena Han-ch'eng och Ho-iang. Verksamheten skötes af *Robert Bergling* med fru.

Med tillhjälp af flera infödde har vår broder under året utöfvat en förberedande verksamhet med mål att söka vinna fast fot i distriktet. Det har också lyckats honom att få hyra ett värdshus i en af de större köpingarna, Si-chuang. Där har en opiumasyl öppnats. De synliga frukerna hafva dock ännu varit ringa, om man bortser från det större intresse och förtroende, som kommit missionen till del från folkets sida. Ryktet har spridts vidt och bredt, och flera lärare hafva kommit långt ifrån för att samtala och köpa böcker. Mandarinen har också begärt skrifter och tog välvilligt emot ett större urval böcker, de större dock först sedan han hört, att andra ämbetsmän i grannskapet tagit emot dylika. En viss Chao från staden har godt vittnesbörd om sig af många som en Jesu lärjunge. Ett par andra hafva också visat sig villiga att lära, allt tecken till att tiden är inne för det folket att få höra fridens budskap.

Hvar och en som åkallar Herrens namn skall varda frälst. Huru skola de då åkalla den, på hvilken de icke tro? Och huru skola de tro den, som de icke hafva hört? Och huru skola de höra, utan att någon predikar? Och huru skola de predika, om de icke varda sände, såsom det är skrifvet: Huru ljufliga äro icke deras fötter, som frid förkunna, deras, som godt förkunna?»

Eder medbroder i Herren *Erik Folke*.

Revisionsberättelse.

Sedan undertecknade af kommittéen för »Svenska Missionen i Kina», blifvit anmodade att granska denna missions räkenskaper för år 1896, få vi däröfver afgifva följande berättelse:

Inkomster:

Behållning i allmänna missionsfonden från 1895		1,860: 75
Gåfvomedel:		
Till allmänna missionsfonden	28,740: 26	
» bokfonden	124: 30	
» skolfonden	1,147: 88	
» infödda medhjälpare	850: —	30,862: 44
» missionärerna privat		546: 04
Ränta enligt upp- och afskrifningsbevis för 1895		75: 72
Summa kronor		33,344 95

Utgifter:

Utsändt till China Inland Missionens kassör, Shanghai:		
Till allmänna missionsfonden	21,686: 35	
» bokfonden	124: 30	
» skolfonden	1,147: 88	
» infödda medhjälpare	850: —	23,808: 53
» missionärerna privat likaledes till Shanghai		546: 04
Diverse utgifter för missionärerna direkt till Kina		1,243: 61
Missionärskandidaters resor och underhåll i England samt utrustning		4,164: 30
Omkostnader:		
Sekreterarens lön	2,100: —	
Hyra för expedition (ett kvartal)	50: —	
Sekreterarens resor	267: 20	
Telefon och telefonsamtal	114: 35	
Porto och annonser	251: 13	
Papper, kuvert, skrifmateriel och diverse	213: 31	2,995: 99
Under året inköpta inventarier		107: 25
På bank innestående		200: —
Kontant i kassan		279: 23
Summa kronor		33,344: 95

Tillgångar den 31 dec. 1896.

I hemlandet:		
Inventarier vid expeditionen enligt förteckning, dels inköpta och dels skänkta för detta ändamål	260: 75	
Kontant i bank	200: —	
» i kassan	279: 23	739: 98
I Kina:		
Ett hus i Üin-ch'eng (Shansi)	4,000: —	
» » i Hai-cheo	2,000: —	
» » i Tong'cheo-fu	7,000: —	13,000: —
Kontant hos China Inland mission i Shanghai enligt deras konto-kurant $^{31}/_{12}$ 1896 Tls 1,862: 34 kronor	5,284: 42	
Kontant på väg vid årets slut. Tls 1,535: 49 »	4,097: 22	9,381: 64
Summa kronor		23,121: 62

Skulder:

Inga.

Räkenskaperna med tillhörande verifikationer hafva befunnits uti mycket god ordning, hvarför vi tillstyrka att ansvarsfrihet för förvaltningen af missionens medel under 1896 varder kommittéen beviljad.

Stockholm den 11 maj 1897.

F. T. Olsson, Direktör. *Karl Niklasson*, Apotekare.

Föreningar, som underhålla arbetare i vår mission:
Jönköpings Missionsförening: *August Berg* med fru.
Jönköpings Kristl. ynglingaförbund: *Hugo Linder*.
Syföreningen för Sv. Missionen i Kina: Stockholm *H. Tjäder* med fru.
Kvinnliga Missionsarbetare: *Agnes Forsberg*.
Flera barn- och jungfru-föreningar underhålla barn i flickskolan i Ün-ch'eng.
En af våra missionärer underhåller sig själf och därjämte äfven en annan af missionssystrarna.

* * *

Missionstidningen »Sinims Land» har under 1896 utgått i en upplaga af omkring 2,000 ex.

Att tidningen genom missionsvännernas kärleksfulla medverkan må få en större spridning är vårt böneämne, och vi hoppas, att Herren skall uppväcka vänner, som äfven på detta sätt vilja tjäna hans rikssak.

Ehuru under en tidnings första år helt naturligt många svårigheter göra sig gällande, har till vår stora glädje tidningen ej blott betalt alla sina omkostnader utan lämnat ett öfverskott af kr. 131: 84, som påförts missionen.

Som årsberättelsen jämte annat tryck nu mera införes i »Sinims Land», blifva tryckningskostnaderna för missionen betydligt mindre än förut.

* * *

Ehuru slutsumman af de olika fonderna tillsammantagna är mindre för 1896 — än för 1895 — hafva dock alla behof blifvit fyllda, så vi hafva allt skäl att tacka Herren.

Till alla kära missionsvänner jämte våra ombud, som under året understödt arbetet med förböner och medel eller på annat sätt främjat verket, bedja vi få frambära ett från hjärtat gående tack. Gud löne alla, som tänkt på hans namn och sökt främja hans ord bland Kinas folk. *Och den som gifver säd åt såningsmannen och bröd till spis, han skall ock gifva och förmera edert utsäde och föröka eder rättfärdighets frukter, så att I uti allt varden rika till all gifmildhet i enfald, hvilken genom oss verkar tacksägelse till Gud. Ty tjänsten med denna undsättning fyller icke allenast de heligas brist, utan öfverflödar ock genom många tacksägelser till Gud* —

Från missionsfältet hafva kommit kraftiga rop efter missionärer, särskildt manliga. *Bedjen för den skull skördens Herre, att han sänder arbetare i sin skörd.* Matt. 9: 38.

Till slut bedja vi om missionsvännernas fortsatta intresse och uthålliga förböner för verksamheten så väl i hemlandet som ute på missionsfältet. *Och låtom oss icke förtröttas att göra det goda, ty vi skola ock i sinom tid skörda, om vi icke tröttna.* Gal. 6: 9; Ef. 6: 18—19; Kol. 4: 2—3; 2 Tess. 3: 1—2.

Kommitténen för Svenska missionen i Kina.

"Axplock från T'ong-cheo-fu."

T'ong cheo-fu den 30 januari 1897.

Efter flera års oro och strid med afseende på anskaffandet af nytt, lämpligt hus för missionen har nu lugn och frid inträdt.

Vårt i november köpta hus, rymligt och väl beläget, inrymmer allaredan en del af våra saker, och själfva hoppas vi komma efter om några veckor, bara det kinesiska nyåret väl är öfver och de som nu bebo huset hunnit flytta. Dagen efter det köpekontraktet var stämpladt, gick jag upp till mandarinen och fick detsamma stämpladt. Hade allt gått trögt förut, så gick det så mycket fortare nu, då Herren öppnade dörren. Att jag på stället fick papperet stämpladt var något så underbart, att kineserna ej kunde tro sina öron. *De* bruka få vänta både länge och väl och få naturligtvis aldrig själfva se mandarinen. Här gick det i en handvändning. Herren var det! Och väl var det, ty är kontraktet en gång stämpladt, kunna de som vilja oss ondt intet göra, om icke rifva ned huset, men blott för att själfva bygga upp det igen! De, några få, som satt sig i sinnet, att de skulle få oss ut ur staden, kommo blott litet efter oss för att göra hinder, men för sent! Alla möjliga planer lära hafva uttänkts, men alla krossades på klippan »för sent»! Så t. ex. hade alla lärarna i akademien uppsatt en skrifvelse, i hvilken de i hela distriktets namn bådo mandarinen förhindra oss att köpa hus. Men så är det någon som säger: »Innan vi inlämna den, borde vi kanske höra oss för, hur det låter i rådhuset». En af dem uppsöker därför mandarinens sekreterare och omtalar för honom, hvad de tänkte göra. »Barnsligheter! Mandarinen har ju stämplat papperet och herr Berg erlagt stämpelafgiften. Det kan intet göras vid det.» Och så afstannade det försöket. Andra öfvertalade ägarens systerson att i sitt namn köpa huset, de skulle lägga ut penningarna. »Ha, ni känner inte min morbrors lynne. Blir han arg, så rår inte jag på honom, och för resten kan ingenting göras vid det, papperet är ju stämpladt!»

En annan sade: »Ja, denna affär ha ni skött så väl, att det inte finnes så mycket som en trådfinsbred väg kvar. Funnes det, skulle folk begagna sig däraf och ställa till krångel.» Och nu, ja nu, sedan ingen hjälp finnes för det onda, äro alla så vänliga som helst, och ingen säger ett ord. Det bästa af allt är, att vi hafva mandarinens bevågenhet. Både i enskildt samtal med mig och inför öppen domstol flera gånger har han talat väl om oss och sagt, hvilket godt folk vi äro. Detta är mycket att tacka Gud för, ty det kunde ju så lätt hafva händt, att han blifvit förtretad på alltsammans och intagit en afvog ställning till oss. Till följd af små eftergifter här och där, som vi kunnat göra utan att skada vår sak, men som hjälpt honom inför hans öfverordnade, har aldrig något missförhållande inträdt, och nu, då han om några veckor lämnar oss, komma vi verkligen att sakna honom. Bedjen nu med oss, dyra vänner, att syndare må omvända sig till Gud i det nya huset! Vi vilja icke lefva oss själfva utan för honom, som för oss är död och uppstånden.

* * *

Nu något om en nyligen företagen missionsresa i distriktet. Jag vill försöka beskrifva allt så naturtroget, att I kännen, som haden I varit med.

»Päronet» och jag (»päron» heter på kinesiska *Li*, och därför går vår medhjälpare Li under namnet »päronet» oss emellan) begåfvo oss åstad en morgon i januari, utrustade för en fjorton dagars kampanj i Che'ng-hsien- och Ho-iang-distrikten. Åsnan bar sängkläderna och en stor bokpåse; klisterburk och borste samt stora ark traktater att klistra upp på hus och tempel bredvid vägen, där vi drogo fram, voro ej förglömda.

Husets alla medlemmar stodo vid porten för att säga farväl, och lille Henrik, som ock vill räkna sig bland dem, vände hufvudet åt porten och såg efter mig, ropande: »Pa-pa, pa-pa!» sedan vi voro gångna. Så berättades det mig vid hemkomsten.

Första kvällen lågo vi i köpingen »Yång-fång» (evig framgång). Följande morgon uppsökte vi vår »forskare i läran», den af mig förut omnämnda gubben *Ma* (f. d. vegetarian). Vi funno honom hemma, och som det var första gången jag besökte hans hem och han flerfaldiga gånger varit vår gäst, gjorde gubben sitt bästa att mottaga oss. Han har blott sin hustru, men så har han bröder samt brorsbarn med hustrur och barn i massor, och som alla bo under samma tak och äta ur samma gryta, svärmade det af folk där. De hafva ett stort hus och reda sig godt, men som gubben är den enda i familjen, som vill tro på Gud, har han det nog trångt ibland. I hela trakten rundt omkring är det kändt, att han »följer oss», och ehuru ännu bristfällig i mångt och mycket, lyser han med det ljus han har. Så fort vi kommo på morgonen och sedan vi hälsat, kom först te med kakor och dadlar fram, och båda de äldsta bröderna, sammanlagdt 130 år gamla, plockade för oss af »alla sju sorterna» med sina pinnar. Det hjälpte ej, att vi protesterade, högarna vid våra koppar växte detta oaktadt. Så kommer gumman Ma, påklädd som skulle hon gå bort, och hälsar. »Hvart skall ni gå?» frågar jag. »Jo», säger hon helt oskyldigt och uppriktigt, »jag skall gå och se på teatern där borta vid templet!» »Rätt så», tänkte jag. »Du förstår dig ej på att skrymta. Gå du, tills du får lust för något roligare.» Men nu var tvättvattnet varmt, och vi hukade oss ner kring den på golfvet framsatta skålen med vatten och doppade däri våra medförda näsdukar. Och så kom frukost, »Kua-miän» (torkade fina degstrimlor, kokade i vatten) med fyra slags »grönsaker» (ehuru en del, såsom rödpepparn, hade annan färg). En tallrik med kallt, skuret fläsk stod ock på bordet, och det hela var både snyggt och godt. Gubben lofvade komma ned till nyåret; åsnan, som under tiden fått sig ett mål hon med, sadlades å nyo, och vi begåfvo oss af. Nu gällde färden »Ch'uang-t'å», vår lärare Fanns by. Gubben Ma följde oss ett stycke, och då han skulle gå hem, pekade han med handen mot ett mål och sade: »Gå åt det hållet! I den byn har S'äng-fuh» (föda lycka, lärarens son) köpt sin hustru, det måtte jag veta!» Och så gingo vi åt det hållet, där »S'äng-fuh» köpt sin hustru, och ännu längre, hela två mil, och kommo fram till byn.

I julinumret för 1896 har jag något skildrat, huru bostäderna här uppe se ut. Då jag nämner »grottor», fån I således ej tänka eder mörka, fuktiga, låga bostäder, mera passande för djur än för människor, utan höga, murade och rymliga, om vintern varma och om sommaren svala, med både fönster och dörrar försedda bostäder, som det kostat både penningar och tid att uppföra. Dörrarna till båda grottorna, som »S'äng-fuh» med familj jämte farbroder och faster bebor, voro emellertid stängda, och då jag knackar på, svarar en röst inifrån: »Hvem är det?» »Jo, det är jag!» svarar jag likt kineserna, ty samma upplysande svar gifva de alltid, då samma fråga under liknande omständigheter framställes. Emellertid öppnas dörren, och fru Fann, vår lärares svägerska, jämte »S'äng-fuhs» lilla flicka (ganska egensinnig och bortskämd) komma ut och hälsa. Den äldre herr Fann, som är skollärare och undervisar längre ned i byn, eftersändes. »S'äng-fuh» är borta på bröllop, och hans hustru är ute och mal mjöl.

Först kommer gamla herr Fann hem, en vacker gubbe, lik en afskedad officer med sitt hvita skägg à la Napoleon, så den unga hustrun, mjölig och varm. Hon neg två gånger i glädjen att få storfrämmande. Och så eld i spiseln, på med tékitteln, laga mat och välfägnad för gästerna. De voro alla så snälla. Här var jag ju bekant, och flera af grannarna kommo snart in för att språka. De två första, bröder, hade med sig ett knyte dadlar (»de äro dyra i år», upplyste de mig helt naivt). Det skulle jag hafva, för det jag haft besvär med deras gamla mor, då hon var sjuk. (Se julinumret 1896). Hon var död nu från värk och plågor. Gamle Fann föreföll mig mera afgjordt på Herrens sida än förut. Nu talade han om att tro på Jesus som något som föll af sig själft, och tillsammans med mig uppklistrade han fullt af traktater i sin skola och på ett annat ställe i byn. Vid måltiderna läste han till maten. Bordsbönen var uppskrifven på ett stycke papper och uppklistrad på väggen vid bordet, där vi åto, och så läste gubben innantill hvarje gång! Morgon- och aftonbön hade vi ock, och som han läser sitt Nya testamente och sångbok och, så vidt jag förstår, vill det rätta, tror jag, att ett nådens verk är påbörjadt i hans hjärta.

På eftermiddagen gingo vi ut för att bese ett litet vattenfall, som finnes i närheten, en kolmila och några varggropar. Då vi hemkommo, var det skumt, och de två kvinnorna jämte lilla flickan voro uppkrupna på den varma lerbädden. Så hade vi litet skymningsprat och efter kvällsmaten aftonbön, då några af grannarna ock kommo in.

(Forts.)

Terminsberättelse från flickskolan i Üin-ch'eng.

Höstterminen 1896.

Blickande tillbaka på den öfver fyra månaders tid, som barnen hafva varit här, kunna vi i sanning säga, att »Herrens vår Guds hand har varit öfver oss». Ingen ibland oss har varit sjuk, och ej heller hafva vi haft några andra svårigheter. Allt har varit »frid, frid», som kineserna säga.

Det mest utmärkande för den gångna terminen har varit fotbindningens afskaffande. Ett par af flickorna togo af sina bandager på våren, men det var först på hösten, som den nya lagen trädde i kraft. Vi förlorade genom densamma endast en elev, lilla Ü-rï. Hennes moder vågar icke låta henne hafva stora fötter af fruktan för att icke få henne bra bortgift. Vi prisa Herren, att de andra hafva haft mod att låta sina barn vara kvar.

Ma-nao, den äldsta flickan, har börjat hjälpa till litet med undervisningen. Hon har också blifvit satt till uppsyningsman öfver de andra. Det är glädjande att se, huru hon växer i nåden och vår Frälsares Jesu Kristi kunskap. Mei är fortfarande densamma hvad flit och godt uppförande beträffar. Vi tro, att hon också har gifvit sitt hjärta åt Jesus. To-nü gör goda framsteg. L'h-i är begåfvad, men icke så flitig, som vi skulle önska. Fu-nü och Shuang-nü äro läraktiga.

Såsom nya ämnen hafva införts läsning och skrifning af det kinesiska språket med romerska bokstäfver samt utländsk sifferräkning.

Vårterminen börjar den 23 februari 1897. Vi vänta

att då få 9 elever. Lilla Tong-ua, som var borta förra terminen, kommer då åter till oss. Så få vi en flicka vid namn Ts'ing, 17 år gammal, blifvande hustru till fröken Hallins evangelist. Vi vilja särskildt lägga på vännernas hjärtan att bedja, det Herren må frälsa och fostra henne för det viktiga kall, som föreligger henne.

Med ett innerligt tack för all den hjälp, som kommit oss till del genom förböner och penningegåfvor, bedja vi att fortfarande få blifva ihågkomna af våra älskade i hemlandet.

Üin-ch'eng den 11 februari 1897.

Frida Prytz.

Flickskolan i Üin-ch'eng.

Läraren Chang. Ü-rï. P'ing-na. Herr Folke.
Liuta-sao. Frida Prytz. Joh ta-sao.
Tang. Ma-nöo. Mei.
To-nü. Zuh-nü. Loh-i.

Bref.

I-shï d. 23 jan. 1897.

»Det är godt att förtrösta på Herren och ej förlita sig på människor.»

Reparationerna på vårt nya hus pågå nu som bäst — några dagar till och vi hoppas få flytta öfver. Vi få det nog mycket bra, när vi komma oss i ordning — bäst af allt att vi få mera utrymme för arbetet. Detta var ju äfven orsaken, hvarför vi måste flytta: vi voro för trångbodda för att kunna få ordnadt arbete. Nu få vi plats för goss-skola, opiumasyl för män och kvinnor. Under tiden som arbetet pågått, hafva nog tid och tankar därigenom tagits i anspråk, helst som vi ej hafva någon kines, som vi helt kunnat lita på. Vår lärare har stått som vår medlare. Han bekänner sig tro på Gud, men vi befara, att sanningen ej ännu fått så mycken makt med honom, att han kan se det orätta uti att bedraga litet och föra oss bakom ljuset. Han tror nog på den ende, sanne Guden, han tror ock på Jesus och beder, men vi frukta, att han ej ännu mottagit Jesus såsom sin personlige Frälsare. Vårt hopp står till Herren, som af stenar kan uppväcka barn åt Abraham, att han ock skall göra de »krokiga stigarna räta och de ojämna vägarna släta» och helt omskapa denne mans hjärta.

Den gamle mannen, som är dörrvaktare och gästemottagare, är nog en uppriktig man, men oduglig när det gäller affärer. Reparationerna ha nu pågått tio dagar.

Den 9 dennes hade vi glädjen att välkomna syskonen Folke här med sina tre små. Det var så kärt. Harald var den dagen ett år gammal, och han kan redan säga några kinesiska ord. Alla fyrfota djur t. ex. kallar han »keo» (hund). Gunnar säger nu allt hvad han vill på kinesiska, men kan ej gärna uttrycka sig på svenska. De få svenska ord han säger ha en kinesisk brytning. Torsten är förståndig och vetgirig. En predikan på kinesiska kan han med lätthet följa och kan sedan återgifva nästan allt hvad han hört. De äro friska och duktiga alla tre.

Jag tror jag förr nämnt om vår vän Sie från Uan-ch'üan, som lämnade sig åt Gud under vår vistelse där i somras. Han kom hit den dagen broder Folke var här. Han har varit här en gång förut i höst; går den 3 sv. mil långa vägen för att fira söndagen hos oss. Han tyckes växa i nåden. Gud har ock välsignat honom, så att han har blifvit starkare till sin kropp.

Gumman Ki från Honan är ännu hos oss. Hon är glad och frimodig, sjunger ibland så lång dagen är och är en flitig bedjare. Hennes gosse kom hit i måndags från Üin-ch'eng, där han går i skola. Han är en snäll gosse.

Det närmar sig nu nyåret med hastiga steg. Folket har brådtom med förberedelser till dess firande. Jag mötte i dag en gumma, som kom från marknaden. På min fråga hvad hon köpt, svarade hon: »Jag har köpt en gud». »Hvad kostar den», frågade jag. »14 cash» (omkr. 5 öre), blef svaret. Vår kvinna anmärkte då: »Den där guden kan inte hjälpa dig», hvarpå den andra förvånad utbrast: »Kan han inte hjälpa mig?» Eljest kan man mycket ofta höra dem skratta åt sina gudars vanmakt, då vi upplysa dem därom. Kanske de förut knappt tänkt därpå. »Mörkret öfvertäcker jorden och töcken folken», men »det folket, som vandrar i mörkret, skall se ett stort ljus». Herrens ord skall hafva framgång. Han vakar själf öfver sitt ord. Äfven här i I-shï hålla fiendens fästen på att skakas på sina grundvalar. Långsamt går det nog, men Jesus *skall* segra, och många röfvarekulor skola nog förvandlas till bönehus. Hjälten går före. Han har dragit ut »segrande för att segra». Ja, »aldrig i striden han tappade än». Halleluja.

En innerlig hälsning från oss båda. Tack för edra förböner och eder kärlek! Bönhörelsen från Herren gjorde mig stor.

I Jesus tillgifna
Anna Janzon.

Hugo Linder skrifver den 16 febr. detta år:

Herren välsignar oss i många afseenden här i Hai-cheo och gifver oss många bevis på bönhörelse. Ej minst är arbetet i asylen till uppmuntran. Omkring 30 personer äro

nu snart afvanda, och om några hafva vi hopp att de fått allvarliga intryck och att de föra med sig ett godt vittnesbör till sina hem. En advokat synes efter allt att döma vara verkligen omvänd, men med kännedom om den kinesiska karakteren äro vi ännu försiktiga i vårt bedömande af honom.

Många äro också fientligt sinnade, det visade sig t.ex., då evangelisten härom dagen var ute och predikade på gatan. En man bland åhörarna opponerade sig och blef till slut så förbittrad, att han förbannade Jesusnamnet.

Missionär Lechler berättar från Fu'kien.

Då missionär Birkley en dag predikade i sitt kapell i södra förstaden till Fu-tchau, inträdde en man, omkring 40 år gammal, af nyfikenhet och satte sig ibland åhörarne. Han hörde med spänd uppmärksamhet på predikan, och efter dess slut gick han fram till missionären med de orden: »Sade ni icke, att Jesus kan frälsa mig från alla mina synder?» »Jo», lydde svaret, »så har jag sagt.» »Men», fortsatte kinesen, »ni kände mig icke, när ni sade så; ni visste då icke, att jag sedan flera år tillbaka varit en spelare och trollkarl, ni visste icke, att jag fört ett liderligt lif och att jag i 20 år rökt opium, så att jag numer icke kan låta bli det. Om ni hade vetat allt detta, skulle ni väl icke hafva sagt, att Jesus kunde befria mig från alla mina synder?» »Jo», svarade missionären, »jag skulle hafva sagt alldeles på samma sätt, och jag säger eder det åter, att Jesus kan frälsa er från alla edra synder.» Bestört stod den syndbelastade mannen där. Missionärens ord syntes honom otroliga. Men tanken på en Frälsare, som kunde frigöra honom från alla synder, kunde dock icke släppa honom. Försjunken i tankar gick han sin väg; men följande dag uppsökte han missionären i hans bostad för att af honom få höra mera om denne underbare Frälsare, och så fortfor han flera dagar med sina besök. Allt mera viktiga blefvo för honom evangelii sanningar, och allt mera försvunno de tvifvel, som i början uppstått hos honom. En dag inträdde han i missionärens arbetsrum med glädjestrålande ansikte och sade jublande: »Jag vet det, jag vet det! Jag vet, att Jesus kan frälsa mig från mina synder, ty han har gjort det!» Det kostade honom ingen ringa kamp att blifva lös från sina gamla vanor, men då han sökte hjälp hos den Herre han lämnat sig åt, lyckades det honom att bli herre öfver sina lidelser. Hans beslut stod fast, att hädanefter icke röka opium och att öfvergifva sitt förra lastbara lif. Och han ville nu gå till staden Hok-Tschiang och säga människorna, att Jesus kunde frigöra dem från deras synder. Då hans vänner hörde detta, sökte de afråda honom, sägande, att han icke borde gå dit, där folket ständigt låg i fejd med grannbyarna, ty det skulle kosta honom lifvet, och sedan kunde han icke predika. »Om du», sade man, »vill förkunna främlingarnes lära, kan du göra det här i Fu-tchau, där du icke behöfver utsätta ditt lif för någon fara.» »Nej», sade han, »jag är från Hok-Tschiang, och dit måste jag gå tillbaka för att säga människorna, att Jesus är deras Frälsare.» Och så drog han dit med Guds ord i handen och Kristi kärlek i hjärtat. Öfverallt dit han kom ljöd samma budskap: »Jesus är en Frälsare från alla synder, han kan befria äfven dig från din syndaförda; jag vet det, ty han har befriat mig.» Men nu utbröto förföljelser af alla slag öfver Ling Tschingting, som mannen hette. I en by blef han stenad, i en annan kastade man smuts på honom, och i en tredje slog man honom till blods; men då han var beredd att till och med gifva sitt lif för Herren, så lät han icke afskräcka sig af några lidanden. Tvärt om tjänade dessa blott till att öka hans ifver att bära det glada budskapet ut i allt vidare kretsar, och många af dem som hörde hans enfaldiga predikan blefvo troende och läto döpa sig. Då uppväcktes fiendskapen ibland hedningarna, och man traktade allvarsamt efter den nitiske predikantens lif. Fientligt sinnade människor i Hok-Tschiang buro hand på honom och öfverlämnade honom åt stadens magistrat, inför hvilken man framdrog falska anklagelser emot honom, som intygades af falska vittnen. Den hedniske domaren, som hatade de kristna, dömde Ling Tschingting till 200 käpprapp, hvilken grymma dom utfördes med bamburör på den fångnes nakna rygg. Halfdöd fördes han till missionären, och missionsläkaren sade med ett sorgset uttryck, att det var tvifvelaktigt, om han kunde blifva vid lif. Hans sönderslagna rygg liknade en geléartad massa. Missionären gaf honom några tröstespråk, hvarpå han svarade: »Lärare! denna arma kropp lider för ögonblicket stor smärta, men mitt hjärta har stor frid. Jesus är mig nära, och jag tänker, att han vill taga mig till sig i himmelen. O, huru jag fröjdar mig att snart få gå till honom.» Det lyckades dock läkarens trogna omsorger att med Guds hjälp föra honom genom krisen, och så snart han kunde lämna sjukrummet, gick han åter till Hok-Tschiang. Hans oförskräckta återuppträdande väckte stort uppseende i staden. Han hade som vanligt sin bibel i handen, men då han började läsa, kastade pöbeln stenar och ruttna ägg på honom. Då ingrepo rättstjänarne och släpade den oförskräckte predikanten i fängelse. Där talade han genom gallerfönstret till folket, och då lät magistraten lösgifva honom med de orden: »Låt mannen gå, han är till större skada inom än utom fängelset.» Sedan han blifvit lössläppt, predikade han frimodigt och oförhindradt, så att många omvände sig och slöto sig till församlingen. Fjorton år har denne man med välsignelse evangeliserat. Därefter begaf han sig till ön Lam-yet, där han var född. Men där stannade han icke länge. Han blef sjuk, och läkaren sade honom, att hans tillstånd var hopplöst. I stor svaghet återvände han då och försökte arbeta i Tong-hyon. Då krafterna sveko honom, så att han icke längre kunde predika stående, samlade han de kristna omkring sig och talade med dem i sittande ställning om Jesu kärlek och om hans makt att saliggöra syndare. Då han kände sin stund nalkas, tog han ett ömt afsked af sin familj och af de kristna bröderna, och sedan han uttalat några förmanings- och trösteord, insomnade han stilla i den fasta tron på sin frälsare, efterlämnande hundratals troende kristna, hvilka han hade fått föra till Kristus.

Icke för en idé utan för Jesus.

Af *Hudson Taylor.*

Många kineser blifva, när de komma till tron på Kristus, mycket älskliga och dyrbara kristna. Jag vill berätta för eder om en man vid namn Hsi, en man, som hade tagit examen vid universitetet och förvärfvat sig en grad. Han erhöll för många år sedan ett af evangelierna och sökte sedan länge efter sanningen, innan ljuset tändes i hans själ.

Men så snart ljuset gått upp för honom, begynte han öfver allt predika evangelium. Och denne lärde man blef ett medel i Herrens hand till välsignelse för många i sitt land. Den kinesiske mandarinen i den stad, där han bodde, blef mycket ond, skickade bud på honom och sökte förmå honom till affall. Men enligt den kinesiska lagen var han hindrad att straffa den, som hade tagit en grad vid universitetet. »Om du fortsätter att uppträda och predika», sade han, »skall jag försöka få dig degraderad, och då är du i i min hand. Då kan jag straffa dig.» Han anklagade honom inför universitets kansler. Denne försökte rädda Hsi men kunde icke, och slutligen togs graden ifrån honom, emedan han icke ville bedja till Konfucius. Nu skickade mandarinen ånyo bud på honom. När Hsi infann sig, iklädd den hvita, vackra linneklädnaden, som de kinesiske lärde bära under sommartiden, lät mandarinen misshandla honom och slå honom i ansiktet, så att blodet flöt ur hans näsa och mun, och hans kläder blefvo fläckade af blod. På detta sätt utskämd sändes han bort. Skammen af denna behandling var så stor, att hans hustru, en stolt Konfucii tillbedjare, reste bort och nekade att bo tillsammans med honom. Först efter några år var hon villig att åter komma tillbaka. Hon blef sedermera omvänd och var en stor hjälp för sin man i hans arbete. Just som Hsi emellertid skulle lämna domsalen, mötte han två af sina vänner. »Hvilken dåre du är, som utstår sådana lidanden för en idés skull», sade dessa. »Ack», svarade han, fylld af den Helige Ande, »det är icke för en idés skull utan för den Frälsare, som har dött för mig!» Jesu kärlek flödade öfver i hans hjärta. Han glömde, att hans ansikte, händer och kläder voro nedfläckade af blod. Han glömde också hvar han var. På själfva trappsteget till domsalen upplyfte han sina händer och predikade evangelium för de människor, som stodo utanför, och det med den påföljd, att två personer i samma ögonblick och på den platsen blefvo omvända. Vår Frälsare har större makt än djäfvulen. Han är i stånd att begagna sig äfven af de mest olämpliga tillfällen. Denne man, som varit pastor för en församling, hvars medlemmar genom honom hafva blifvit förda till Herren, har nu ingått i sin Herres glädje. Många sörja honom djupt. Bedjen för de infödda kristna! Bedjen för missionärerna i Kina! Bedjen Gud, att han måtte sända många flera för Kinas skull, för Kristi skull! Må Gud välsigna eder alla.

Till missionsfältet. Pastorerna E. J. Norenius och K. Hallendorff jämte fröknarna Berg och Bergholtz, utsända af svenska kyrkan för att verka i dess afrikanska mission, afreste den 3 april från Southampton, England och anlände till Kapstaden den 20 i samma månad. *Huru ljufliga äro på bergen budbärarnas fötter, deras som frid förkunna.*

Svenska Missionsförbundet har haft den sorgen att åter förlora en duglig och hängifven arbetare, nämligen Kongomissionären Gustaf G. Palmer, som afled den 2 april å ångaren Leopold Ville, kort innan denna skulle afgå från Matadi till Europa.

Brödraförsamlingen har under 1896 haft en tillökning på sina olika missionsfält af omkring 2,000 medlemmar.

Ombud i landsorten.

Ahlgren, V., pastor, Grängesberg.
Ahlstrand, K. O., folkskollärare, Risinge, Finspong.
Andersson, A., d:o, Torsby, Sunne.
Andersson, A., handlande, Pingbo, Kvista.
Berg, M. E., handlande, Ödeshög.
Bergh, A., kyrkoherde, Malmbäck.
Bergh, K., doktor, Tranås.
Blomström, P., folkskollärare, Bohr, Vedevåg.
Bodorff, P. A., kyrkoherde, Halltorp, Värnanäs.
Bohlin, A., folskllärare, Källunge, Gotland.
Carlsson, C. A., kyrkoherde, Normlösa, Mantorp.
Carlberg, O., kyrkoherde, Hultsjö.
Dahlborg, F. G., folkskollärare, Vedum & Götened.
Dahlgren, J. F., folkskollärare, Ånge.
Dahlin, A., predikant, Ofvanmyra.
Dahlstedt, L., pastor, Wilhelmina.
Didoff, A., ritlärare, Växjö.
Dillner, H., kapten, Skellefteå.
Elmers, O., komminister, Vånga.
Eriksson, E., förste lärare, Falun.
Gottvall, O., folkskollärare, Sundsvall.
Granér, G., folkskollärare, Motala Verkstad.
Hagberg, S. E., kyrkoherde, Sandseryd, Jönköping.
Hall, G., hemmansägare, Böneryd, Ödeshög.
Hedengren, J., landtbrukare, Visbohammar, Gnesta.
Hjelmquist, P. M., folkskollärare, Ramfall.
Hultin, J. W., folkskollärare, Torstorp, Finspong.
Hultkrantz, K. J., godsägare, Björnö, Högsätersby
Häggström, L., komminister, Norrköpring.
Jakobsson, A., komminister, Oppeby.
Johansson, S., handlande, Eksjö.
Jonsson, P., handlande, Sigtuna.
Koch, C. O., tandläkare, Linköping.
Kristoffersson, J., folkskollärare, Sanda, Gotland.
Larsson, P., folkskollärare, Hörsta, Kumla.
Lindkvist, E., konsul, Norrköping.
Lindqvist, E., folkskollärare & organist, Resmo.
Ljungqvist, C., handlande, Mullsjö.
Lövenhjelm, E., jägmästare, Örebro.
Mogensen, E., handlande, Glimmingebro.
Norbäck, O., pastor, Oslättfors.
Nordling, J., folkskollärare, Kramfors.
Odhner, C., rådman, Mariestad.
Olofsson, J. F., folkskollärare, Viklau, Roma, Gotland
Olsson, P., Hemmansägare, Granby, Hallsberg.
Ottander, O. A., kyrkoherde, Östervåla.
Oxelqvist, N., verkmästare, Huskvarna.
Pettersson, A., handlande, Linde.
Pettersson, C. E., folkskollärare, Skattungebyn.
Pettersson, P. E., handlande, Hvetlanda.
Ramsten, H., kapten, Malmö.
Risberg, P., komminister, Mörlunda.
Rosvall, A., folkskollärare, Eskelhem, Gotland.
Rudberg, E., kontraktprost, Vånga.
Rydén, A., kyrkoherde, Mattfors.
Sandblom, E., apotekare, Jönköping.
Sandén, Joh., komminister, Stengården.
Selldén, H., provinsialläkare, Hedemora.
Sisell, M., folkskollärare, Mora.
Söderberg, A., folkskollärare, St. Mellösa.
Tham, P., provinsialläkare, Gamleby.
Thavenius, G., apotekare, Boxholm.
Torin, K., kyrkoherde, Fåglaryd.
Unosson, C., handlande, Värnamo.
Westerström, K., landtbrukare, Järfva.
Widmark, V., ingeniör, Helsingborg.
Willén, G., kyrkoherde, Bergunda, Räppe.
Åkesson, O., folkskollärare, Öfverum.
Ölander, Alfr., inspektor, Broby, Söderköping.

Stockholm, P. Palmquists Aktiebolags Boktryckeri, 1897.